

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

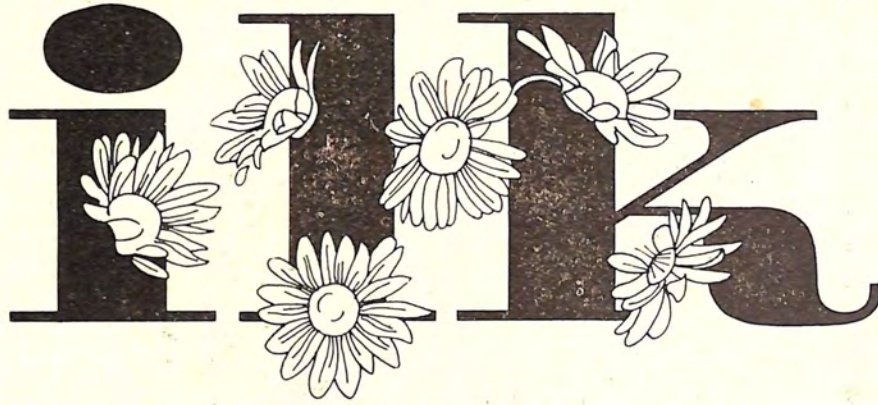
AKKAKA

«Bir ihbar üzerine, B. M.
Meclisindeki yazı makineleri
yoklandı.» — Gazeteler —

— Bir ihbar olmuş.. Müdür bey birer
birer makinelerinizi yoklayacak!..

Yılın

çekilişi 12 MİLYON liralık
ikramiyelerin İlk Çekilişinde
için talihinizi deneyiniz. İŞ
Bankasının sizler için
son hazırladığı bu yeni imkândan
faydalanmak için en az
200 liralık bir hesap
açtırmakta acele ediniz...
para hesabınız mevcutsa kazanma
şansınızı artırmak için
hesabınızdaki 200 liralardan
adedini çoğaltınız.
yatırma
günü:

4

Haziran

50 Apartman Dairesi
5 adet 100.000 lira
50 adet 10.000 lira
100 adet 5.000 lira
500 adet 1.000 lira

ve ayrıca
zengin para ikramiyeleri

PARANIZIN ...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 22 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 25 Mayıs 1966

İstanbul'dan Başbakana

A RAYA 19 Mayıs girdi. Bir sayı atlادم. Şimdi yine İstanbul'a dönüyorum sayın Demirel.

1940 da, insan sayısı sekizyüzbinin altındaydı İstanbul'un. Aradan yirmi yıl geçmedi, bunun bir milyon sekizyüzbine yükseldiğini gördük. Bugün, ikibuçuk milyona vardı sanırım. Yirmi yıl sonra ne olacak, biliyorsunuz elbet. Size değil, bilmiyenlere haber veriyorum: Beşbuçuk milyon!

Büyük medeniyetler böyle yıkılmıştır: Köyün şehre akışından, köylü ve şehirli karması bir üçüncü adam doğduğunu görüyoruz. Bu adam, kopup geldiği köyün iyiliğini, saflığını, uysallığını kaybediyor ve düştüğü çevre içinde, şehrin kötülüğünü, kurnazlığını ve hoyratlığını alıyor.

Şimdi Türkiye'nin büyük şehirleri birer üçüncü adam imalatihanesi olmuştur.

Üçüncü adam, barınacak ev ister, yiyecek eklemek ister, yıkacak su ister, ısınacak ateş ister. Gönül bu, baktıkça, gördükçe, yutkundukça daha neler, neler, neler ister!

Bunlar, ilk insanın ilk istekleridir. Yarın, duyduğu kadar uyanacak, uyandığı kadar görececek, gördüğü kadar düşünecek, düşündüğü kadar isteyecek...

İstanbul ne verdi, ne veriyor, ne verebilir bu yoksul, bu perişan, bu yürekler acısı vatandaşlara?

Bu soruya, önce, önmdeki gelir vergisi sonuçlarının mutlu rakamlarına bakarak bir cevap vereyim size:

Bu yıl, gelir vergisi tümü bir milyar yüzyetmişüç milyon lirayı aşmış...

Bunun 668 milyonunu, yalnız İstanbul'dan!

Bütün Türkiye'ye kalan sadece beşyüzbeş milyon...

Şimdi, siz söyleyin bana sayın Demirel, bir yıllık gelir vergisi tutarının yarısından çoğunu İstanbul'dan alan siz, devlet olarak, hükümet olarak ne veriyorsunuz ki, İstanbul'dan daha ne isteyeceksiniz?

Yalnız yedi aylık A.P. iktidarına değil, daha çok demokrasi öncesi iktidarlara yüklediğim bu sorudan sonra, yine konuma döneyim.

İstanbul, elbet kapıları bütün vatandaşlara açık bir Türk şehridir. Dilenci turistlerin cami avlularında esrar tutturup kadın sattıkları İstanbul'a, nasıl, niçin, ne hakla ben köylümü

sokmam?... Benim kadar onun da vatani...

Yalnız bir şey var: O, doğduğu toprağı, bu yaşa dek yaşadığı toprağı bırakıp İstanbul'a geliyor. Orada bulamaz olduğu ekmeğı burada aramak için...

Benim sızlanışım şudur: Yeni çağ dünyasında, köyler şehirleşirken, biz şehirlerimizi köyleştiriyoruz. İşte asıl mesele!

Bu dikenli probleme el uzatmaktan korkmak hiçbir şeyi halletmez. Bugün parmaklarımızı korkutan dikenler, yarın bütün vücudumuzu tırmalayacaktır.

Şehrin yanında, bir de belediye meselesi olduğunu esefle, utançla düşünmeliyiz. Artık İstanbul'da, belediye kontrolü diye bir şey kalmamıştır. Ne plân işlerine, ne yapı işlerine, ne estetik işlerine, ne temizlik işlerine, ne sağlık işlerine, ne esnaf işlerine, ne şu, ne bu, hiç, hiç, hiçbir işe, kontrolün gözü değil, gözucu bile değmemektedir. Sokağı tü-

kürmeyi, sokağı boş paket atmaya, sokakta yol tıkayıp gevezelik etmeyi bile, vatandaş, belediye ekiplerinden öğreniyor!

Haşım İşcan'a yeni bir gelir gösterebilirsiniz: Belediye zabıtasını kadrodan silversin!

Ama sayın Demirel, korkarım sizin bile gücünüz yetmeyecek bir şehir meclisimiz var ki, sanırım yüzde seksen İstanbullu olmayan bu belediye ağaları, şehrin kaderini, ne bilgi, ne görgü, ne plân, ne insaf tanımayan kendi buyrukları altında biçimden biçime sokmaktadırlar.

Yeşil saha olan bir yere zorla kopardıkları yapı izni, biliyorsunuz, mahkeme kararı ile belediyemize yarım milyonu aşan bir tazminata mal oldu!

Şimdi, işlerinden altı yedi kişilik bir gurup suçlarına mükâfat olarak, ikiyüzbin liralık bir 'gel keyfim gel' ödeneğı ile Avrupa'ya gittiler: Çöplenenin adını, çöp işlerini inceleme koyarak! Beşyüzbin liralık tazminattan

sonra, ikiyüzbin liralık çöplene mükâfatı alan bu baylar, sizin partinizdendir sayın Demirel, sizin, sizin, sizin!

Söyler misiniz bana: Onları hâlâ A.P. kadrosunda tutacak mısınız?

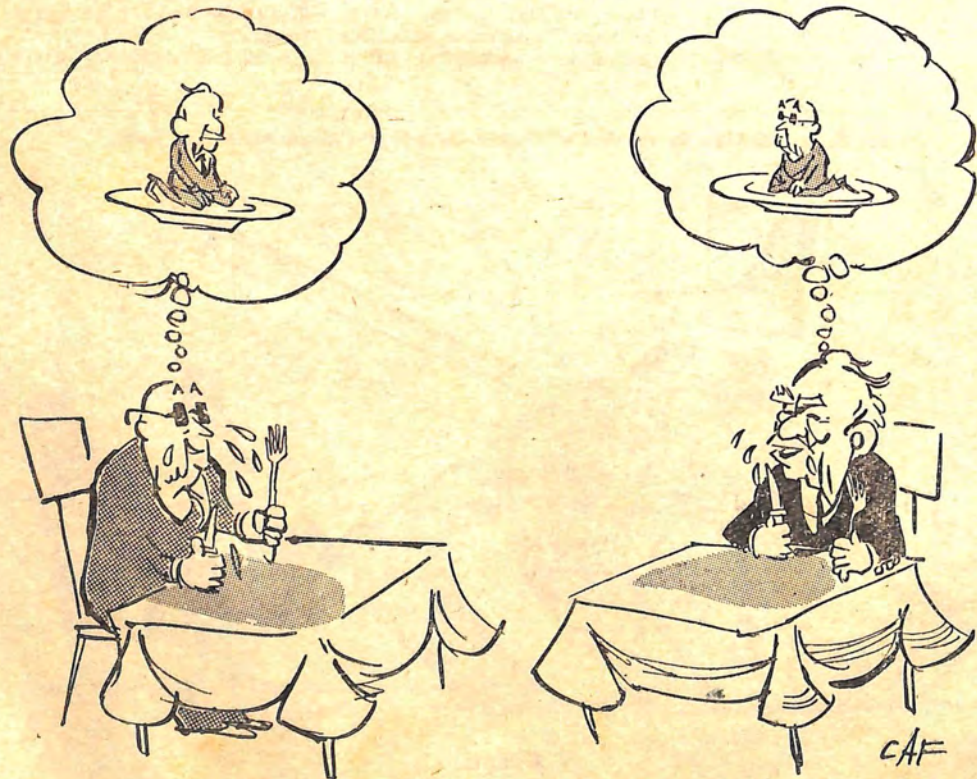
Seçimlerden önce vereceğiniz böyle bir siyasi yiğitlik kararı, İstanbul'da nice kötümser vatandaş, elinde sizin listenizle sandık başına koşturacaktır.

Evet, evet, İstanbul'u, her şeyden önce onu idare edenlerin pençesinden kurtarmalıyız. Ondan sonra, plân bolluğu içinde plân kargaşalığına düşen şehri, bilgi ve sevginin eline bırakacağız. Prost çapında bir dünya şöretini kovanlardan, Piccinato'nun, Högg'ün hizmet ettiği bir memlekette, dünya çirkinini bir Beyazıt meydanı yaratanlardan, İstanbul ne bekler, siz ne beklersiniz sayın Başbakan?

Saygılarım ve iyi dileklerimle:

Yusuf Ziya ORTAÇ

İnönü ve Bayar aynı lokantada yemek yediler. — Gazeteler —

Yazısız

UZUN yıllar önce, Beşiktaş'la Üsküdar arasında sık sık vapur seferleri yapılırdı. Ama sonradan, Üsküdarla Kabataş arasındaki araba vapurlarının sefer sayısı artınca, Beşiktaş vapur iskelesi büsbütün körleşti. Şimdi artık, bir yakanan öbürüne geçecek olanlar, araba vapurlarında yolculuğu tercih ediyorlar. Bu yüzden yolcu ağırlığı, Beşiktaş'tan Kabataş'a kaymış bulunuyor.

Geçen gün, ben de bu araba vapurlarından biriyle Kabataş'a geçtim. Akşamın paydos saatlerinde, hele bir de hava yağmurlu oldu muydu, İstanbul'da dolmuş bulmak, günün politikacısında akıl fikir bulmak kadar güç oluyor.

O gün de inadına, şakır şakır yağmur yağıyordu. Bu yüzden, Kabataş'taki üstü kapalı otobüs durağı, taşıt bekleyenlerle sıkışık dolmuştu.

Nedense, İstanbul şoförünün halka karşı intikamcılığı böyle havalarda şahlanıyor. Her birine bir azamet geliyor. Arabasında tek yolcu bulunmadığı halde, dolmuş bekleyenlerin suratına bile bakmıyor, kaldırımlarda koşuşanların üstüne çamurlar sıçratarak gelip geçiyor.

O sırada bir Emirgan otobüsü durdu önümüzde.. Yanımda, yaşlıca bir hanım bana sordu:

— Oğlum, bu otobos Kurtuluş'a gider mi?

— Gitmez teyzeciğim, Emirgan'a gider..

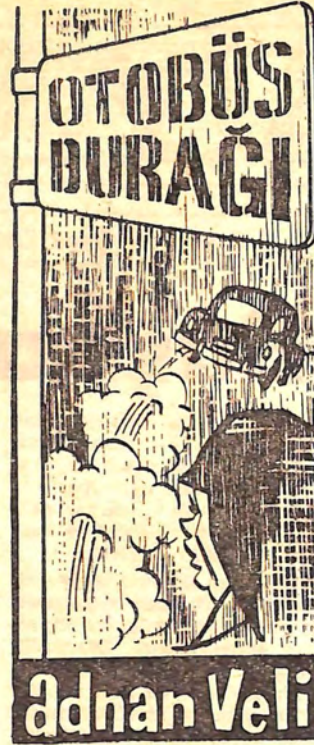
Ben de Şişli'ye gidecektim. Gelgelelim, Şişli'ye gidecek bir otobüse binebilme ihtimali de, pek görünmüyordu.

Biraz daha bekledik. Bu sefer bir Ortaköy - Aksaray otobüsü geldi. Yaşlı kadın, önünde duran bir deniz gediklisine sordu:

— Oğlum!.. Bu otobos Kurtuluş'a gider mi?

— Gitmez valde.. Ortaköy'e gider..

— Hay Allah! Bu Kurtuluş

otobosu da, ne kadar seyrekmiş. Sol tarafımda, otobüs bekleyen yolculardan biri yanındaki arkadaşına anlatıyordu:

— Ondan sonra kardeşim, herifi şöyle bir salladıktan sonra, yavaş yavaş kündeği doldurmaya başladım. O da dayanıyor haaaa! Bir bacağına geriye vermiş, eliyle sarma takımıya uğraşıyor bana.. O, sarmaya geçince, ben de kaz kanadına daldım. Soldan girdim. Herif bu sefer bana bir kravat çekmek istedi. Ben kafayı geri verince herif sallandı. O zaman köprüye girmeyi denedi ama, fayda etmedi. Herifi kanırtmaya başladım. Ben kanırtıkça herif kılçık atıyor. Bu sefer açtım bacaklarımı yana.. Bir sak kundesı doldurayım, dedim.

Ama, köpoğlu sıyrıldı. O zaman aşağıdan daldım. İki kantarladım. Kantarladikten sonra kemâneye geçtim. Ben kemâneyi çektiğçe, herifin barsakları ağzına gelecek gibi oluyordu. İki kemâne daha çektikten sonra sıkı bir çaprazda girdim. Herif o zaman çaprazdan çıkamadı.

Yanındaki arkadaşı sordu:

— Ne o Tefvik Abi? Güreşe mi başladın yoksa?

— Yok be birader, dedi. Dün akşam, gene bu duraktan Okmeydanı otobüsüne bindim de, nasıl bildiğimi anlatıyorum!..

O sırada bir trolleybüs geldi. Yaşlı kadın, bu sefer züppece bir delikanlıya sokuldu:

— Oğlum, dedi. Bu otobos Kurtuluş'a gider mi?

— Gitmez valde. Bebek otobüsüdür bu..

Durağın dışında kalan şemsiyeli bir hanım, ister taksi, ister hususi olsun, her geçen arabaya sesleniyordu:

— Esentepeeeee!

Hiç birinden, çamur fıskiyesinden başka cevap alamıyordu.

O sırada durağın önünde bir Levend otobüsü durdu. Kadın bu sefer yanına duran ortayaşlı adama sordu:

— Oğlum! Bu otobos Kurtuluş'a gider mi?

Adam, kadını tepeden tırnağa kadar süzdü. Gözleri baygın bakıyordu. Erken sarhoş olmuş bir hali vardı:

— Gitmez anneciğim. Bu otobos Levend otobosudur.

— Kurtuluş'a hangisi gidiyor peki?

Adam, büsbütün yılışıklığı ele aldı:

— Bu otobosların, dedi, tepelelerinde ibikler vardır, biliyor musun?

— Ne ibiği o?

— Bunları pazar günleri döğüşüyorlar da, onun için ibik takmışlar!

— Horoz döğüşünü duymuş-

tum ama, otobos döğüşürmeyi ilk duyuyorum.

— Duymadınsa şimdi benden duy. Her otobosun ibiğinin üzerinde numara yazılıdır.

— Niye yarıyormuş bu numaralar?

— Otobüsün nereye gittiğini belli ediyor. Sen ikide bir «Bu otobos Kurtuluş'a gider mi?» diye soracağına, bunların ibiğine bak, anlarsın.

— Kurtuluş'a giden otobosun ibiğinde ne varmış?

— Onu da anlatayım. Kurtuluş'a giden otobosun ibiğinde K 1 yazar. Yaniya, sen kabire girince Kurtuluş'u bulursun!

Kadın, hiç cevap vermedi. Başını öbür yana çevirerek kendi kendine mırıldandı:

— Allah senin canını alsın işallah!

Kabataş durağındaki kalabalık, eksilmüyordu. Tam o sırada, bir araba durdu durağın önünde. Şoför, yarı aralık, buğulu camın ardından eğilerek seslendi:

— Kurtuluuuu!..

Deniz gediklisi, hemen arkasına döndü:

— Hanım, bak Kurtuluş'a gidiyor, dedi. Atla hemen..

Kadın seğırtti:

— Oğlum! Kurtuluş'a gidiyor musun?

Şoför eliyle işaret etti:

— Gel..

Yaşlı kadın, aceleyle dolmuşa yürüdü. Ön kapıyı açıp boş yere oturdu. Araba hareket etti. Fakat birkaç metre gitmeden, birdenbire bir gürültü oldu. Arabanın ön tarafı yere çöktü. Şoför, el frenini çekip hemen aşağıya atladı. Yağmur altında arabayı şöyle bir gözden geçirdi. Sonra:

— Eyvah! dedi.. Ön takım!

Arabaya Kabataş'tan binen kadın, bu olay karşısında şaşırmıştı. Başını pencerenin camından dışarı çıkarıp şoföre seslendi:

— Oğlum! dedi. Bir kaza mı oldu?

Şoförün suratı bir karış asılmıştı. Kadın tekrarladı:

— Oğlum! Sana söylüyorum, dedi. Ne oldu otomobiline senin?

Şoför, sinirli bir şekilde cevap verdi:

— Ön takım dedik ya!

— Ön takım mı bozuldu?

— Evet.

Bu sefer kadın hayıflandı:

— Yarabbim, şu bende ki kismet bak hele.. Evde ön takım bozulur, sokakta ön takım bozulur. Nedir benim bu başıma gelenler?

Tekrar şoföre seslendi:

— Evlâdım, ne yapacağız şimdi? Kalkmaz mı acep?

— Kalkmaz valde, kalkmaz!

— Sen hele bir gayret et.. Belki kalkar!

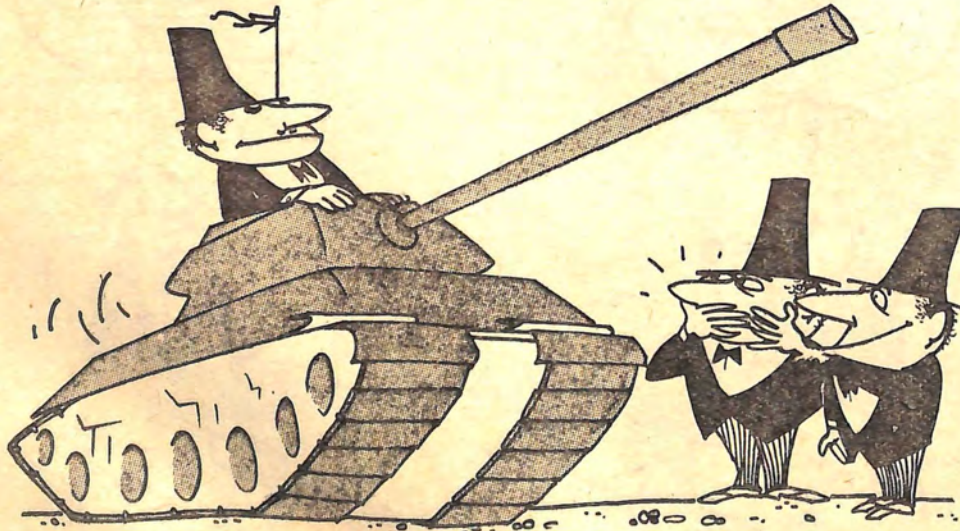
Şoför büsbütün huysuzlandı:

— Sen ne konuşuyorsun be teyze? dedi. Dolapderede Haçadur Usta bunun altına koca bir yay koydu da, ancak o zaman güçlkle kaldırdı. Benim gayretimle kalkar mı?..

Durakta bekleyenler, kadının başına gelene güldüler. Yağmur gitgide hızını artırıyordu.

Adnan VELİ

Sıtkı Ulay: «Bundan sonra Meclise bomba ile gelirim kimse şaşmasın» dedi.

Gidişat!

YEŞİL ÇÖL'DEN

Yusuf Ziya Ortac

Kalkınma!

İsrail, seçim meydanında nutukla değil, bilgi ile kalkınıyor: Kitapla, üniversite ile, vatanseverlikle...

Yahudinin bir farkı var bizden: Sulhde de vatansever. İki kelimeyi orada yanyana getiremezsiniz: Vergi ile kaçakçılığı...

İsrail, Amerika'daki yahudiden, İngiltere'deki, Fransa'daki yahudiden vergi alabilir mi?... Alamaz. Ama sınır dışında yaşayanların bile vatanları için bağışları, sıfırları hayalimize sığmayacak kadar uzun rakamlar!

Şaşacak bir şey söyleyim mi size: Finlandiya'da yaşayan yahudilerden bir yılda İsrail'e ne yardım gelmiş bilir misiniz? Beş milyon dolar.

Ama, bundan daha çok şaşacağınız bir şey var: Finlandiya'da Türk yahudiden çoktur. Sayın Maliye Bakanımızın açıklaması bir yana dursun, acaba Kızılaya, Darüşşafakaya, Çocukları Koruma Derneğine, bırakın beş milyon doları, bırakın beşyüz bin doları, bırakın beşbin, beşyüz doları, beş dolar geldi mi hiç?

Yahudi, ister Paris'de olsun, ister Londra'da olsun, ister Washington'da. İsrail'e «vatanım» diyor!

İşte vatanseverliğin en gücü: Hiçbir kanun zorlaması olmadan kasaların ve keselerin ağzını açmak!

İsrail'de bulamadığım, göremediğim şeyler var: Dilenci yok. Nasıl mı yok? Hiç yok! Hiltonun havuzunda nasıl timsah yoksa öyle yok... Çünkü İsrail'de işsiz yok, aylak yok... Bir yeni yahudi topluluğu mu gelecek vatanına? Önce kalacağı ev, yapacağı iş, çalışacağı tarla hazırlanıyor. Orada ailece sığınacağınız ağaç kovuğu bulamazsınız, köprü altı bulamazsınız, yangın yeri bulamazsınız, sinagog avlusu bulamazsınız.

Bir teşkilât var, adı: KKL... Bütün dünyaya kol atmış bir yahudi örgütüdür bu. İsrail'e gelecek göçmenlerin bugününü ve yarınını o hazırlıyor.

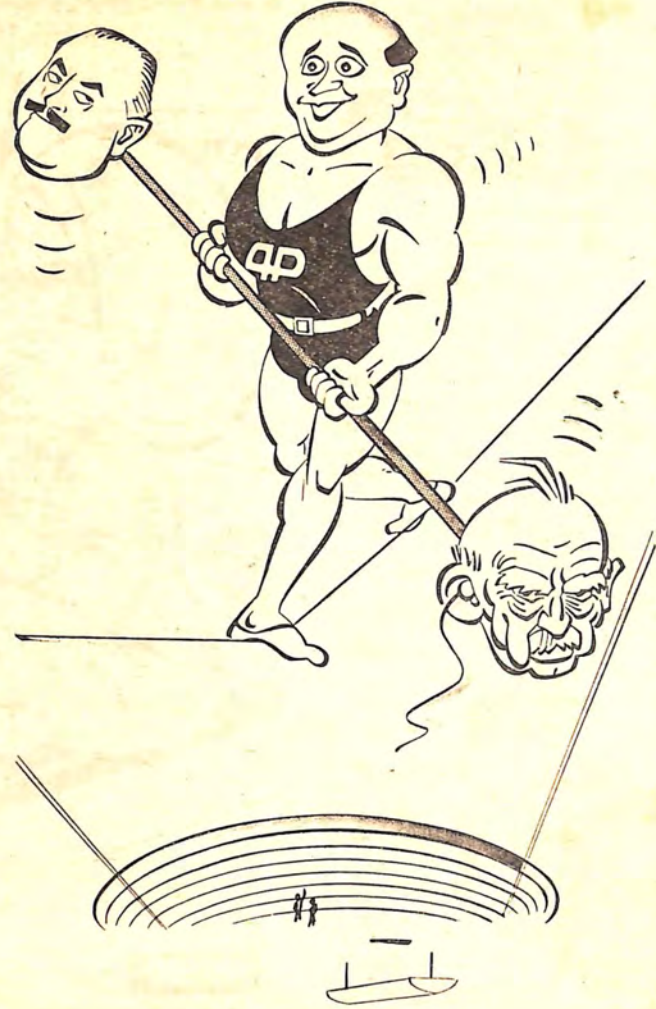
Toprak, her yerde devletin. Siz, 49 yıldan 99 yıla kadar kiraliyabılırsınız. Kira denince, hatırıma binler, onbinler gelmesin. Küçük, sembolik bir kiradır bu. KKL, toprağı vermekle kalmaz, aile başına, on yıl içinde, işin çapına göre onbeşbin dolara kadar yardım da eder. Ama para değildir bu yardım. Gidip Cadillac alamazsınız, gidip barda göbek attıramazsınız. Traktördür belki, inektir belki, tavuktur belki, belki de tezgâhtır, belki de küçük sanat araçlarıdır.

İlk on yıl içinde borçlu zorlanmaz. Ailenin durumu incelenir. Eğer «Ödeyebilir» raporu verilirse, taksitler başlar.

Bir ara, işi bozulursa, borç, yine ertelenir. İyi günler gelinceye kadar...

Atatürk ormanının karşısında böyle bir göçmen köyüne uğradım: Göçmenler, Türkiye'den gelmiş eski vatandaşlarımız...

İlk karşılaşmada ne oldu bilir misiniz?... Birbirimize ikişer damla gözyaşı arkasından baktık!

Politika canbazlığı!..

Zamazingo!

Geçim kırk haramiler,
Yaşamak mağara.
Vatandaş Ali baba.
Haramilerden kaçılmaz,
Açıl susam açılmaz!
Zamazingon var mı?

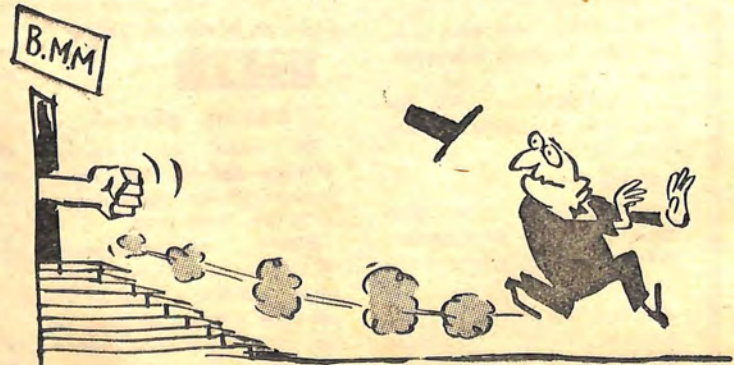
Dünya kırk kulplu kazan,
Bir ucundan tut, kazan!
Ali Beethoven ister,
Veli beş vakit ezan!
Zamazingon var mı?

Zamazingon var mı?
Torpil, dayın da yok ha?
İnsan böyle yaşar mı?
Sarp dağları aşar mı?

Erhan TİĞLİ

Yemek buldun mu ye!

Dayak buldun mu kaç!

PAZARTESİ

İmam, cemaat!

Bay Sezai Sezgin, şu meşhur Devlet Bakanı, şu meşhur arapça ezan duyunca içi titreyen kaytan bıyıklı bakanımız, şu meşhur Ayasofyada namaz kılmak için can atan tüvist din kardeşimiz, bir tamim yayınlanmış: Din adamlarımızın lâik prensiplere bağlı olmaları için...

Sayın din adamlarımızın yerinde olsak, bir genelge de biz yollardık: Kendisinin de lâik prensiplere bağlı kalması dileğiyle!

SALI

Yabancı sermaye

İtalyanların meşhur Fiat otomobil firması, bir yeni fabrika kuracakmış, günde 2000 otomobil çıkaracak güçte...

Nerede mi?

Aman, hayretten küçük dilinizi yutmayınız: Sovyet Rusya'da!

Yabancı sermaye demek komünist dünyasında da temel atıyor ha?..

Ne dersiniz, memleketimizden büyük komşumuza birkaç Go Home'cu gönderelim mi Moskova'ya?

ÇARŞAMBA

Grevciler!

Yunanistan'da kunduracılarla sabuncular greve hazırlanıyorlarmış...

Şimdilik gazetelerde yaptıkları propagandalar şu:

Yahın ayak, pabuçsuz kalacaksınız!

Bu, kunduracıların dövizini... Sabuncularınkı de şu:

Yüzlerinizi yıkayamayacak, kir içinde, kapkara dolaşacaksınız!

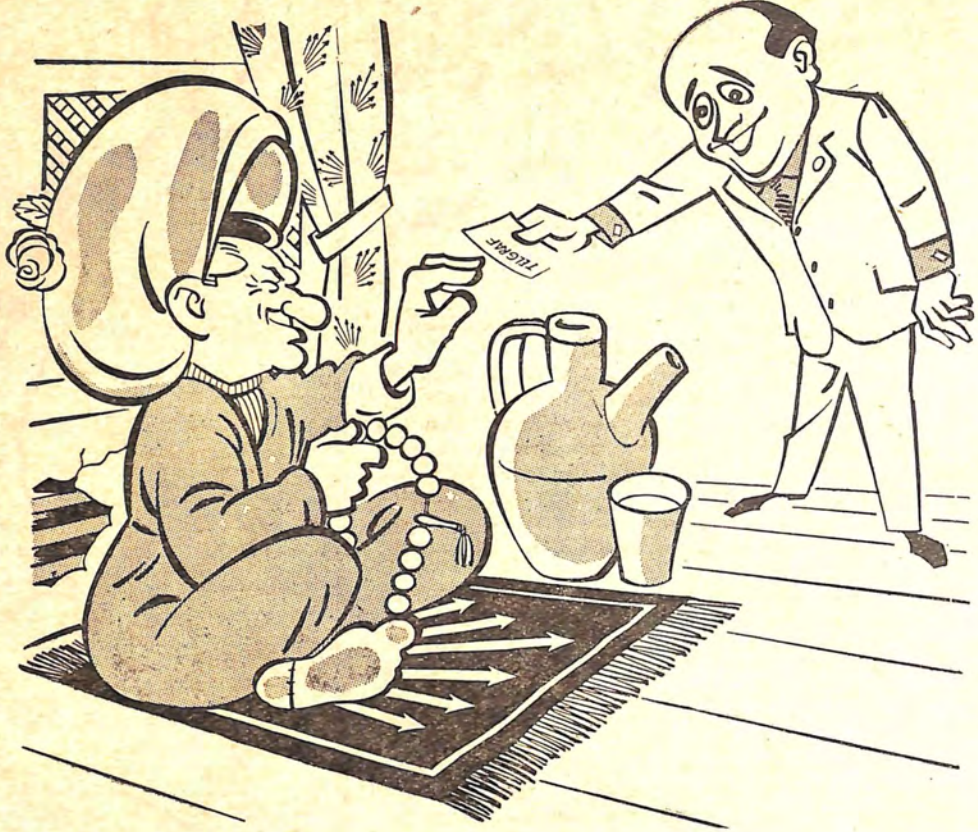
Bana sorarsanız, nafi.. Bu tehditlerle Yunanlıları korkutamazlar.

Neden mi?..

Efendim, bir kere yahın ayak kalmaktan korkmazlar: Pabuçsuz kaçmaya alıştırtırlar!

Sabunlanamamaya gelince... Adaaam sende! Yunanlılar için yüzkarası korkulacak şey mi sanki?

Demirel, Kemal Satırın telgrafına verdiği cevapta «Kıbrıs için duyduğu endişenin yersiz olduğu ve aslı da çıkmadığını» bildirdi. — Gazeteler —

Ey şeyh-i kerâmâtürüş ez de suyunu iç!

PERŞEMBE

Acı tuhafliklar

Vecizesini bile yaptık: Turist döviz getirir, değil mi?.. Ne gezeer, o Fransaya, İtalyaya, İspanyaya giden turisttir. O, Yunanistan'a, İsrail'e giden turisttir... Bize gelenler, saç sakala karışmış, yahın ayak esrarkeşler!

Bugün gazetede okudum: Beş tanesi dalga geçerken yakanmış...

Ne oldu bize kuzum?.. Turist geliyor, dilenci! Öğretmen yetiştiriyoruz, Atatürk heykelini kırıyor, gerici! Öğrenci okutuyoruz, imtihanda dönücü, sokakta yuhacı! Senatör seçiyoruz, sövücü! Milletvekili seçiyoruz, dövücü!

Atatürk: «Biz bize benzeriz» demişti ama, onun sağlığında biz böyle miydik?

CUMA

Bakan, gören!

Bir astm ilacı varmış. «Var»ın sonuna bir «mı» koydum. Çünkü başka dünyalarda var, bizde yok!

«Hasta vatandaşlarımızın vâki sık müracaatları» ve «basında, özellikle Hürriyet gazetesinde yapılan devamlı yayın» üzerine ithaline müsade edilmiş. «Yakın bir zamanda piyasaya arz edilecek» miş...

Bunu kim bildiriyor Hürriyet gazetesine bilir misiniz?.. Sağlık Bakanlığının basın sözcüsü!

Aman Allahım, cıldıracağım!.. Vallahi cıldıracağım!

Ayol bay bakanlık, sayın bay bakanlık, pek sayın bay bakanlık senin için ne? Senin gücün ne?.. Sadece makam arabasına binmek mi?.. Sadece smokin ceketine beyaz frak kravatı takıp davete gitmek mi?

Astm gibi boğucu bir derdin yeni bir ilacı bulunduğu ilk duyacak kulak senin kulağın, o maşallahlık koskoca kulağın! Basın değil... Hastalarımızın ıstıraplarını gidermek için ilk getirecek sensin, vatandaşların acı çığlıkları değil!

Ama yine teşekkür ederiz, samimi adamlar doğrusu: Gazetelerin sürekli uyarmaları, vatandaşların bitmez tükenmez yalvarmaları sayesinde uyandık, getirtiyoruz diyorlar.

Acaba şu bakanlıklara birer «Bakan» yerine birer «gören» getirildiğini ne zaman göreceğiz?

CUMARTESİ

Çöp uzmanları

İstanbul Belediye Meclisinden altı kişi, Avrupaya gitmiş... İyi seçmişler mevsimini, mayıs başı en güzel aydır

Avrupanın!

Ne mi yapacaklarmış Avrupa-pada?.. Hani şu günlerce, haftalarca kapılarımızın önünde sıralanan tenekeler dolusu çöpler var ya... Hani kamyon yetmeyen, çöpçü yetmeyen, akıl yetmeyen çöpler... Hani, kâh o güzelim Marmaraya döktüğümüz, kâh Boğaz akıntısına bıraktığımız, kâh boş meydanlara kümelendirdiğimiz çöpler!.. Plajlar ziyneti, sinekler yuvası çöpler!.. İşte bu çöpler üstüne incelemelerde bulunacaklarmış Avrupa şehirlerinde!

Çöpler, İstanbul şehrinin çöpleri. Gidenler, İstanbul şehrinin temsilcileri. E, çöplenen haklarıdır bayları-mızın!

PAZAR

Tahtakurusu

Bektaş, tahtakurusunu iki parmağı arasında sıkıp ezdikten sonra, pos bıyıkları altından gülümsüyerek göğe bakmış:

— Hey Allahım, bunu yarı-tırken hiç kokusuna bakmadın mı?

Öyle adamlar var ki partilerimizde, insanın baba erenler gibi soracağı geliyor:

— Sayın liderler, bunları listelerinize koyar, aranızda alırken kokularına bakmadınız mı hiç?..

ankara nimet arzik

MEKTUBU

Bir basın balosu

SİLİFKE, ve Antep ekiplerinden sonraydı O, amma beyler pek göremiyorlardı. Hanımlar halka olmuşlardı etrafında, onu «kem gözlerden» korumak için... Esmer, kıvrak bir dansözdü. Saçları omuzlarını dövüyordu. Göğsünde, kalçalarında «lângirtılar» titreyordu. Ve «lângirtıların» aşağısındaki masmavi tül uçuyordu... Esmer dansöz, sonradan o tül den vazgeçti, ve dünya iki parçadan ibaret kaldı... Bir pırıl pırıl kalçalık ve bir pırıl pırıl göğüs... Hanımların arkasında (Meclis Başkan Vekillerindendir) Nurettin Ok, ümitsiz, yogi jimnastikleri yapıyordu, kıpırdamadan kıpırdanmak, ve kol, ense, saç kalabalığından, bu iki parçalı dünyadan nasibini almak için: Göremedi yazık!...

Bu seneki balo

Bu seneki balo, bir başkaydı, hemen hemen aynı kişilerle, aynı

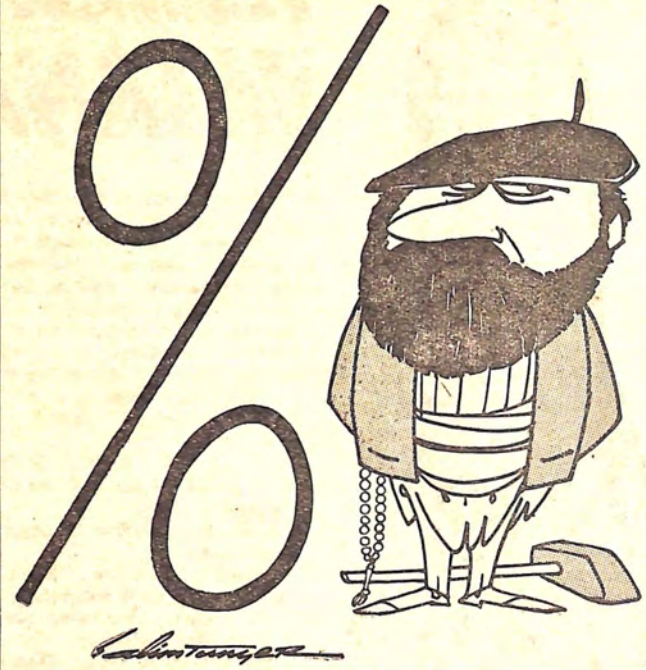
Ankara Palasta bir balo, nice başka olabilirdi... Büyük salon Yörük çadırına çevrilmişti. Azıcık fazla sıcak olmasaydı, turizmi okşıyan bir fikirdi hani...

Turizm, okşana dursun, Turizm Bakanı Nihad Kürşadın her bir dişinden, otuz iki pırıltı fıskırıyordu. Elâlemi otuz iki yerinden tutuşturuyordu bu pırıltılar. Üstelik de baloda «bekâr» dolaşıyordu sayın Bakan... Hanımı, ev sahibi gülümserlikleri ve streples (omuzluksuz Amerikancada) bir elbisenin içinde, tek başına dağıtıyordu ev sahibi iltifatlarını.

Bu seneki balo bir başkaydı. Eskisi gibi «tıksık» değildi. Dans meraklısı da o kadar çok yoktu... Zordan dansediliyordu: Baloda dansedilir diye!

Sosyeteyle basın, artık aynı seviyede sarmaşdolaştı şükür... Sosyetenin burnu azıcık yontulmuştu. Basının da tırnakları!.. Herkes «ben-

Yurdumuzda her 100 kişiden biri sakat.. — Gazeteler —

Yüzde bir!

Kabine revizyonunda Sağlık Bakanı kabine dışı kalacakmış..

— Ne yapalım, sağlık olsun!..

zerlikler» içindeydi. Kompradorlar ve sosyalistler, basın ve sosyete, CHP. ve AP... «Davulun sesi uzaktan hoş gelir» derler... Ömer Ağa merhumu düşündüm... «Benim hayat prensiplerim, on ata sözünden ibaret.. Bunların dışına çıkmamam, başarımın sırrıdır» der dururdu.

Gene Ata sözü doğru söylüyordu. Kapalı yerde, ve insanın burnunun dibinde davul, beyinde sersemletici uğultular yaratıyordu, daha nice şeylerle sersemlemiş zavallı beyinlerde... Ve sıcaktı, sıcak... Balo Şubata tasarlanmıştı, mayısta realize edilebilmişti, ve mevslme kimse âyarlanamamıştı, lo!..

Fiş'ci hanımlar:

Fiş diyince, insanın tüyleri soğuk soğuk ürperir. Ama buradaki fişçiler, son derece zarif ve sıktılar. Üstelik, zararsız piyango fişleri, içki fişleri, sunuyorlardı vatandaşa... Vatandaş da, kalbinin içine oturur oturuver, zümrüt, kara elmas, fi ruze, topaz bakışlar karşısında, eriyi eriyiverip, fişleri demetle koparırcasına alıyordu... Yaşşa be vatandaş!

Ortalarda, zarif fişçilerden, göze çarpan'lar, Dışişlerinin protokol genel müdürünün hanımı, güleç Lâle Kuraydı, tiyatrodan faal olduğu kadar, burada da faal, esmer üzere, Sevdâ Aydandı, ondan sonra efendim, gazeteci arkadaşımız Müşerref Hekimoğlu'du, Mina Türkmen'di, her zamanki «dallığıyla»... Galiba, bu sene şifon modaydı ki, herkes metrelerce şifon sürüklüyordu peşinde... Saltanatların hepsi birden dört nala geri gelmekteydiler ki, yeniden bunca uzun elbise salınmıştı ortalara... Birkaç senedenberi ihtilâl, çok şey! kırpmıştı da... Elinde makas mı düşmüştü ne, son zamanlarda!

Politikacılar...

İsmet İnönü, salona «famiyal bir devlet» girişi yaptı, Mevhibe hanımın kolunda. Kolu da yetmemiş ki, altın jübilelerini kutlayan bu çiftin, elleri de birbirine kenetlenmişti, tıpkı... Ne yazık, tıpkısı yok! Sayın Mevhibe İnönü de, bizim gibi dayanıklı çıkmıştı. Dayanıklılığı hiç belli değildi halbuki, kalın örümcek ağı gibi vücudunun narinliğini saran dantellerin içinde...

İsmet Sezgin, Nurettin Ok, Fikret Turhangil, mutlu mutlu dolaşıyorlardı... Ok hepsinden mutluysa. Zıp ta zıp, twistin her türlüünü kıvırıyordu, kırk bir kere maşallah!

Muhalefetten, en çok göze çarpan, morali düzelmiş (fiziği de) Ali İhsan Göğüş idi. Silifke ekibinden sonra Antep ekibini seyretti kara gözlükler takarak... Galiba akıllı, CHP'nin yeni propaganda gazetesini «Karagöz» deydi!..

Karagöz'ün dinamosu Ali İhsan Göğüştü... Ve umur görmüş Karagözden, umur görmüş CHP. propagandası için çok şey umuyordu... Şurda bir parantez açayım. Geçen gün, CPH merkez binasının uzun soğukluğuna uğradım. Kapılar açılıyor, kapılar kapanıyor, anahtarlar çevriliyor, fiskoslar, koşuşmalar oluyordu... Ben de, yazık, hep mutlu olayların peşindeyim ya, içimden Süleyman Demirel falan CHP'ye kaydolmuş sandım!.. Meğerse «Karagöz» gazetesinin hazırlıklarıymış... Hey gidi propaganda anlayışı!

İşte Ali İhsan Göğüş bu havadaydı, kendi bölgesinin oyunlarını seyrederken, hem sahip, hem hâkim, hem yüksek düşünceler adamı, hem play boy, hem don juan... Hem her şey... Tıpkı CHP. gibi... Hey Bizim Yokuş, ne olur, biraz da gazeteci yetiştirsene!

Bir Basın balosu daha Basın balosu tarihinde yer aldı: Bu kaçınılmaz mı?..

NİMET ARZİK

ASKER OLDUM VATANA!

Özbek İncebayraktan

DAHA, askere gitmeye niyetlendiğim gün, öğretmen arkadaşlar «Topçu yaparlar seni» dediler. «Nereden biliyorsunuz?» diye sordum. Sadece, birbirlerine bakışıp gülümsediler.

Askerlik dairesi başkanı da elime evrakımı verdikten sonra «Hayırlı olsun hocam! Zannedersen topçu olursunuz» demesin mi?

Şaşkınlıkla baktım albayın yüzüne:

«Aman albayım! Herkes böyle söylüyor. Nasıl tahmin ediyorsunuz Allahşakına?»

«Tahmin değil, tecrübe...» deyip, o da gülümsedi.

Bir meraktır aldı beni. Benim topçu olacağımı nasıl anlıyorlardı? Askerliğini yapmış yakınlarıma sordum. Onlar da, alaylı alaylı tebessüm ederek «Öyle tabii.. Doğru söylemişler.. Muhakkak topçu olursun» dediler.

Evde yalnız kalınca boy aynasının karşısına geçtim. Uzun uzun seyrettim kendimi. Hiçbir gayri tabiiyet bulamadım kendimde. Neden piyade, neden levazım, neden muhabere değil de, ille topçu?

Ankara'ya varıncaya kadar hep bunu düşündüm. Bir kurt düşmüştü içime. Topçu olmak, piyade olmak, levazım olmak önemli değildi benim için. Hepsini de yurt görevi değil miydi? Herhangi birine ayrılabilirdim. Bundan doğal bir şey de düşünülemezdi. Fakat neden herkes sözleşmiş gibi «Topçu olacaksın! Topçu olacaksın!» diyordu. Sebep neydi?

Uykum da kaçmıştı geceleri. Kafamın içinde bir çekiç «Niçin? Niçin? Niçin?» diye, çın çın çınlıyor.

Ankara'da, birkaç yıldır görüşmediğimiz arkadaşlarla buluştuk. Sanki onlar da sözleşmişler gibi «Topçu olacaksın sen» demesinler mi?

Deli olacağım nerdeyse. Yedeksubay okuluna sevk edilmeden, Bakırköy Akıl Hastanesi'ne yatırılmam gerekecek bu gidişle.

Farkında değilim galiba. Kendi kendime gülmeye de başlamışım. Arkadaşlar «Neden gülüyorsun ya-hu?» diyorlar. Ben, şaşkın şaşkın «Kim? Ben mi? Yooo! Gülmedim! Size öyle geliyor!» diye, kekeliyorum.

Onlar «Sen herhalde...» diye başlar başlamaz, ben «Topçu olacağım! Topçu olacağım!» diye, yüz beşlik obüs gibi gürlüyorum. İki gün içinde, halimde bir garıplık görmüş olacaktı ki, bir daha yanımda askerlik lafı etmediler. Çok şükür rahat-tım artık.

İşin içyüzünü mülakat günü öğrenebildim. Benimle konuşan binbaşı: «Hangi sınıfa ayrılmak istersiniz?» diye, sordu. Ben, alışkanlıkla «Top, top» diye, kekeledim. Ama, «cu» demeden kendimi toparlamıştım. «Mümkünse, süvari olmak istiyorum, binbaşım. Küçükken, yazın Büyükkada'da, çok güzel eşeğe binerdim. Hatta, bir defasında,

yapılan bir eşek yarışında, birinci de olmuşum» dedim.

Binbaşı gülümsedi. Hayret! Aynı tebessüm! Günlerden beri, arkadaşlarımda dudaklarında gördüğüm o mahut tebessüm! Korkuyla irkildim. Binbaşı «İnsaf be kardeşim, dedi, biz istesek de olmaz bu.. İmkânı yok!»

Enikonu meraklanmıştım. Sesim boğuk boğuk: «Neden efendim?» dedim, endişeyle. O «Çünkü, maşallah, sizi taşıyabilecek at yok da onun için...» diye cevap verdi.

Mesele anlaşılmıştı. İnanır mısınız, ben bunu şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Gerçekten, boyum bir doksan sekiz, kilom da yüzon altıydı!

Binbaşı hâlâ gülümsüyordu. Ben de, zoraki sırtıttım. «Haklısınız, haklısınız, binbaşım» dedim. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, önündeki fişe, büyük temel harfleriyle kocaman bir «TOPÇU» yazdı!

İlk gün, okulda herkes askeri kıyafetini giydiği halde, ben bir haftadır sivil elbise ile ortalıkta dolaşıyor, alay konusu oluyordum. Arkamdan, birkaç kere «Okulun Güllü» dediklerini işittim, duymazlıktan geldim. Bölük kumandanımız «Sana göre elbise bulamadık. Ankara'ya, dikimevine özel olarak ısmarladık. Birkaç güne kalmaz, gelir» dedi. Meğer ben, bizim devrede, Ankara, İstanbul, İzmir ve Polatlı'daki bütün yedeksubay okullarının en iri yarı adamıymışım. Hayatta kazandığım tek birincilik budur. Bu birinciliğim, beni gizli gizli sevindirmede değil.

Kırkbeş günlük piyade eğitimi sırasında, araziye, el bombası atışlarına götürdüler bizi. Bir hafta önceden, anlatılan hikâyelerle, kulaklarımızı adamakıllı dolmuştu. Yok, geçen devre bir subayın elinde patlamış da! Yok, bir öğrenci, ileri fırlatacağına, yanındaki arkadaşının ku-

cağına atmış da! Ne de olsa moralimiz bozuldu. Subayın elinde patladıktan sonra, bizim elimizde haydi haydi patladı.

Atış sahasına yedi siper kazılmıştı. Yedişer yedişer bu siperlere giriyor, bölük kumandanımızın verdiği el bombalarıyla atışımızı yapıyorduk. Sıra bizim gurupa gelmişti. Benim elim ayağım titremeye başladı. Yüzbaşı, sesi biraz çatık, sordu: «Ne o? Neye titriyorsun? Korkuyor musun yoksa?» «Hayır komutanım, dedim. Korkmak ne kelime. Sanki şu anda, kendimi Moğaç'ta, Niğbolu'da, Çaldıran'da at koşuran atalarımla beraber hissediyorum. Kahramanlık duygularım şaha kalktı. Herhalde onun için titriyorum!»

Siperlere girdik. Bombalar elimizde, bekliyoruz. Yüzbaşı arkamızda. Bombayı avucumda mengene gibi sıkıyorum. Emniyet maşasının en ufak bir gevşemesi felâketimiz olurmuş. Bereket versin, bombalar sağlam, dökme. Yoksa, benim mengeneye dayanamaz, parçaların avucumda. Yüzbaşıda hâlâ ses yok. Atış emrini vermiyor. Merak edip arkaya baktım. Gülererek, arkadaşlara bir şeyler anlatıyor. Deli olmak isten değil. Biz burada ecel teri döküyoruz. O, orada sohbet ediyor. Neden sonra «Çocuklar, hazır olun!» dedi. Arkasından da «Atış serbest!» diye, haykırdı. Bütün gücümüzle fırlattık bombaları. Çöktük siperlere. Yer gök gümbürdedi. Bomba elimden çıkar çıkmaz çöktüğünden, düştüğü yeri görememişim. Siperlerden çıktık. Sağ elimin kasları tutulmuştu. Bombayı birkaç dakika öylesine sıkımsıttım ki, güçlüğüle açıp kaparıyordum parmaklarım. Bir hafta ağrısını çektim.

Yüzbaşı, bölüğü topladı. Beni işaretle «Bravo arkadaşınız!» dedi. Ben gururlu gururlu «Sağ olun yüzbaşım!» deyince, bizimkiler gülüş-tüler. Yüzbaşı «Arkadaşınız, el bombası atışında yeni bir Türkiye rekoru kırdı. Çünkü, bu kadar iri cüsseli bir kimsenin, bombayı, siperden bir buçuk metre ileriye fırlattığı, şimdiye kadar harp tarihinde görülmemiştir!» Ben fena halde bozulmuş, yere bakıyordum. Yüzbaşı başka bir şey söylemedi. Yalnız, bana dönerek «Biz okula gidiyoruz. Patlamayan bombalar var. İstihkâmçıları göndereceğim hemen. Onlar toplarlar. Sen burada kal. Atış sahasına kimseyi sokma!»

Bölük gittikten sonra kendi kendime düşünmeye başladım. Yüzbaşının gözünden düştük. Ne yapmalı da vaziyeti kurtarmalı? Adımız korkağa çıktı. Birden, şimşek gibi bir fikir çaktı kafamda. El bombalarını toplayıp yüzbaşına teslim edecek-tim. Neşeyle ılık çalarak, patlamamış el bombalarını ceviz gibi topladım. Sekiz taneydi hepsi. Torbama doldurup yola koyuludum.

Koşuştan içeri girdiğimde, arkadaşlar koridordaydı. Beni gören, dehşetle geri çekiliyordu. Yüzbaşının oda kapısını vurup içeri girdim.

Bilmece

Tabanı var, Tavanı var.
Hem göktedir, hem yerdedir.
Su dövecek havanı var,
Kendisi yok.. Bilin nedir?

Bol keseden atan bilmez,
Çatısını çatan bilmez,
Alan bilmez, satan bilmez,
Bir siyasi perendedir!

Tabanından tavana dek,
Sıralanmış, hevenk hevenk,
Üstekinin herşeyi denk,
Canı çıkarlar yerdedir!

Bağırınlar aldı parsa,
Tavandasın torpil vorsa!
Tabanlara olsa olsa:
Kara topraklar perdedir!

Rüştü Parla

Pencere modası!

Masasında oturuyordu. «Neye geldin?» diye, güldü. Ben, cakalı cakalı: «Bombaları getirdim yüzbaşım» diyerek torbayı masasının üzerine bıraktım. O sahneyi ömrüm oldukça unutamayacağım. Yüzbaşı, gözleri yuvalarından fırlamış bir halde, bozguna uğramışçasına, koridora atıldı. Ancak, ta koridorun sonunda durup bana dönerek: «Gel! gel de boğazlayayım seni! Beni mahvetmek mi istiyorsun?» diye, kollarını ileriye uzatıyor, fakat bir adım bile yaklaşamıyordu. Neden sonra kendine gelebildi. Öfkesi geçmişti. Hemen istihkâmcılara haber gönderdi. Bana da başka bir şey söylemedi.

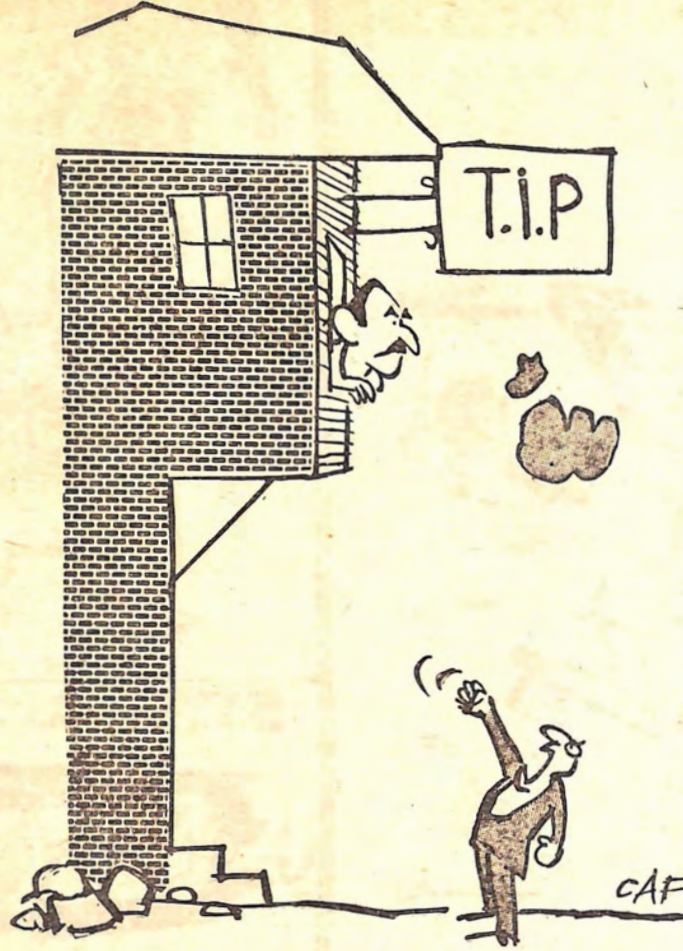
Bu olaydan onbeş gün sonra, top atışlarına götürüldük. Hani, trenle Ankara'dan İstanbul'a giderken, Polatlı'da, sol tarafta bir tepe görürsünüz. Karatepe. Onu döveceğiz. Toplar, sütre gerisinde. Biz, bir tepe üzerinde gözcüyüz. Atışlar başladı. Yüz beşlik obüsler, Karatepe'yi halıç pamuğu gibi atıyor. Yamaçlar, kaynayan fasulya tenceresi. Gözlerimizde dürbünler. Bir aralık dürbünün içinden kocaman bir şey geçti. «Herhalde bir obüs mermisi olacak» dedim. Bu kadar büyük mermiyi, dürbünsüz, çıplak gözle de görebilirim. Dürbünümü çektim gözümünden. O da ne? Bir kartal. «Kartalmış be!» diye söyledim kendi kendime. Bereket versin, arkadaşlar ne dediğimi anlamadılar.

Hele, o piyade tüfekleriyle, otuz metre mesafedeki sabit hedeflere yaptığımız atışlar hiç aklımdan çıkmaz. O zamana kadar, elimde oynayacak tabanca bile almamışım. Silâh hakkında en küçük bir bilgim yok. Bu bilgisizlik yüzünden, arkadaşlar arasında mahcup da oldum.

Silâh bakımı yaptığımız ilk gün, bölük kumandanımız «Arkadaşlar, silâhlara birkaç aydır bakım yapılmadı. Namlularda karıncalanma olabilir. Aman dikkatli temizleyin! Atışlar sırasında namlu parçalanabilir.» dedi. Ben bir kazaya sebebiyet vermemek için, tüfeğimin namlusunu güneşe çevirdim, bütün gayretimle karınca arıyorum. Bir tane bile yok. Yüzbaşı «3036! Senin namlu temiz galiba? dedi, karıncalanma olmamış mı?» Ben, gerilip selâmı çıktım: «Komutanım, demindenberi arıyorum. Bir karınca bile yok!»

Arkadaşların, makaraları koyvermelerine rağmen, yüzbaşı gülmedi. Zeki adamdı doğrusu! Artık, benim ne mal olduğumu anlamıştı. Sadece «Askerlik dilinde karıncalanma,

TİP, Konyadaki binasının kirasını vermemiş.. — Gazeteler —

Ev sahibi — Go home!.. Go home!..

Uysallık

Tat kalmadı meclislerde,
Kavgalarda oyum yoktur!
Kın kokusu var hislerde,
Benim sayım, suyum yoktur!

Ne tükür, ne sonra yala!
Ne dostu kan, ne çakala!
Yemiş yüklü yüksek dala
Uzanacak boyum yoktur!

Talih uymaz her arzuna,
Gitmesin bu hal zoruna,
Yırtık davul, çatlak zurna,
Seslerde hiç uyum yoktur!

Beklemekte büyük yığın,
Sonu yok mu karanlığın?
Mebusluğun, Bakanlığın,
Lezzetine doyum yoktur!

Ne sebep var döğünecek?
Her halimiz gülünecek!
Zade'likle övünecek
Derebeyi soyum yoktur.

İlâç dedik asitlere,
Huzur bindi taksitlere!
Söz bilmeyen basitlere
Kızmak gibi huyum yoktur!

Salâhaddin Kutlu

paslanma demektir, 3036!» deyip, yürüdü.

Atış günü geldi çattı. El bombası kadar korkutmuyordu bu iş beni. Hiç olmazsa elimde patlama tehlikesi yoktu. Tüfek geri tepince bir tarafımı parçalamasın diye, şapkamı kimseye göstermeden, ceketimin içinden, omzuma yerleştirdim. Onsekizer onsekizer dizilip, yatarak atış yapıyorduk. Yüzbaşının «Atış serbest» emriyle, silâhlar patlamaya başladı. Yirmibeşer mermi atıyoruz. Millet yarından çoğunu bitirdi bile. Benim parmağım tetiğe varıp varıp geri dönüyor. Neden sonra Yaradana sığınıp asıldım tetiğe. İlk kurşundan sonra cesaretlendim. Arka arkaya boşalttım hepsini.

Atış biter bitmez, merakla hedeflere koştuk. Hayret! Tertemiz benimki maşallah! Arkadaşların çoğu yarıdan fazlasını isabet ettirmişler. Yüzbaşı da şaşırdı. Artık ben meşhur olmuştum ya! Bölük çevremize toplandı. Kumandanımız «Neden bir tane olsun isabet ettiremedin? Nasıl attın? Göster bakalım.» dedi. Tüfeğimi omuzlayıp atış vaziyetine geçtim. Hazırdım. Yüzbaşı homurdandı: «Dur! Anlaşıldı. Bu durumda kırk yıl atsan yine vuramazsın. Çünkü sen, sol gözünü kapatıyorsun!», sağ gözünü kapatıyorsun!»

En çok gücüm giden silâhlık nöbetleriydi. İki üç günde bir gelirdi. Hele, geceye rastlarsa, uykunun en tatlı yerinde kaldırılmak canımı sıkdı çok. Silâhlığımız, koşuşun koridorundaydı. Duvardaki saatin yelkovanı ilerlemek bilmezdi. O bir saat, bin yıl kadar uzun gelirdi bana. «Kağı tekerleği oldu namussuz, gitmiyor bir türlü!» diye saate küfredirdim. Arkadaşlar da hınzır hınzır gülerler «Arpası az gelmiş olacak! Biraz arpa ver sen ona!» diye takılırlardı.

Mezun olacağımıza yakın, son nöbetlerimden birinde, yakaladım karataları:

Bir mühendis arkadaş vardı. Biz ona «Logaritma Cemil» derdik. Bir de baktım ki bu Cemil, tam benim sırtını döndüğüm an, duvardaki saatin kapağını açmış, akrebi geri çeviriyor. Beni görünce, saatin kapağını da kapatmadan fırladı, dışarı kaçtı. Peşinden koştum, ama yetişemedim. Yakalasaydım eğer, beş aydır, fazladan tuttuğum nöbetlerin acısını ondan çıkartacaktım.

Yedeksubaylığımın okul devresi çok tatlı geçti. O günleri hâlâ unutamam.

Özbek İncebayraktar

19 Mayıs gösterilerini kınayan bir milletvekili AP'den atıldı. — Gazeteler —

— Vay canına, burada bile tutunamadık!

Belediyenin Emirgândaki lâle bahçesi açıldı..

Lâle devri!

Bu devir!

Ne el kızı, ne yar yüzü,
Saf sandığın malın gözü!
Aykılamak zor pürüzü,
«Artık uslan» gibi sözü,
Herkes dinler, uygular mı?

Davıları yemiş sıçan,
Elimizde kuru koçan,
Kımin için çalıyor çan?
Başınıza belâ açan:
İstikrarsız duygular mı?

Şikâyetçi her gördüğün,
Görmüyoruz rahat bir gün!
Elle gelen bayram, düğün,
Hükümü yoksa bu tüzüğün,
Sebepler şahsi kaygular mı?

Bizim altımızda diken,
Elin koltuğu maroken!
Yolduk belimizi büken,
Dişimizi çekip söken,
Acemice uygular mı?

Yiyenler arttı herzeyi,
Bu gidişin nesi iyi?
Bir atlatsak şu devreyi,
Silik gösteren çevreyi,
Gözlerdeki buğular mı?

Uyuz olsak tırnak lâzım,
Mebus olsak bıçak lâzım,
KUTLU için matrak lâzım!
Ne içiyor sormak lâzım:
Kadeh kadeh ağular mı?

Salâhattin KUTLU

Tavsiye

Cimri ev hanımı, ayrılmak isteyen hizmetçiye:

— Kızım, dedi, sana para veremiyecime göre bari bir tavsiye kâğıdı yazayım, gideceğin kapıya gösterirsin.. Söyle nasıl yazayım?..

Hizmetçi kız:

— Söyle yazın, dedi. Bir felâketzededir, gönlünüzden ne koparsa verin!

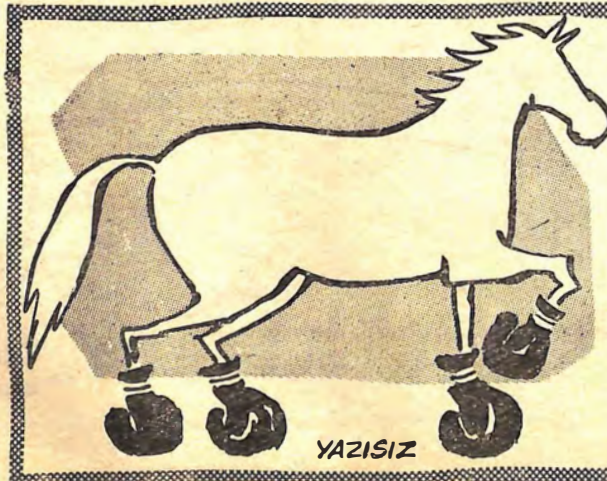
Modern evlilik

O gün işten bunalmıştı, akşam eve dönünce karısına sordu:

— Bu gece eğlenmeye gidelim, ne dersin?

Kadının gözleri sevinçle parladı:

— Güzel bir fikir kocacığım. Yalnız benden evvel eve dönersen koridordaki lâmbayı yakmayı unutma!

MECLİSTEKİ DAYAK OLAYLARIN

Kısa etek modası!

— Beni tanıdınız mı?

— Evet, evet... Bacaklarınız yabancı değil!

Beleş sirke

Yolunu kimden sorarsın?
Rehberin asık suratlı.
Binbir oyunla kurarsın:
Apartman beş, on katlı...
«Beleş sirke baldan tatlı!»

Zevki elâlem bölüşmüş,
Bize azap payı düşmüş.
Görüşleri ne görüşmüş!
«Emmim yaya, dayım atlı»
«Beleş sirke baldan tatlı!»

Öğren artık en başa dur!
Beklesinler sen başa dur.
Liman liman dolaşa dur:
Dostun varsa özel yatlı,
«Beleş sirke baldan tatlı!»

Ekmeğinin tuzu yoksa,
Kumarcının kozu yoksa,
Dinleyende arzu yoksa,
Adak savur şatafatlı,
«Beleş sirke baldan tatlı!»

Mey şişesi istif istif,
Herkes sun aperitif.
Onlar çizerler lâmelif,
Serhoş yolu kırık katlı,
«Beleş sirke baldan tatlı!»

Bu çarkta çok kırık dişler,
Bozuk saat böyle işler!
Bu tempoyla bitmez işler.
Bizim sabrımız miatlı,
«Beleş sirke baldan tatlı!»

Salâhattin KUTLU

Koltuk

İstanbul'a ilk defa gelmişti İbrahim dayı. Kasabadaki okumuş bir akrabasının tavsiyesi üzerine müzeyi gezmeye gitti. Bir aralık çok yorulmuştu. Bir köşede duran mükellef ve rahat bir koltuğa oturdu.

Bunu gören müze bekçisi hemen yanına koştu:

— Kalk buradan, bu koltuk Hasan paşaya ait...

İbrahim dayı istifini bozmadı:

— Varsın Hasan Paşanın olsun, o gelince kalkarım!..

Nişanlı

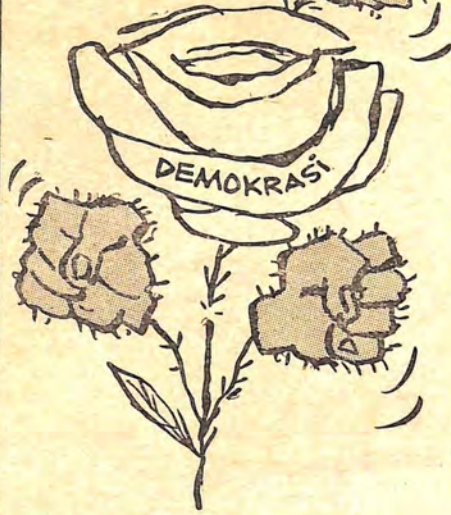
İki arkadaş arasında:

— Hani senin güzel bir nişanın vardı?

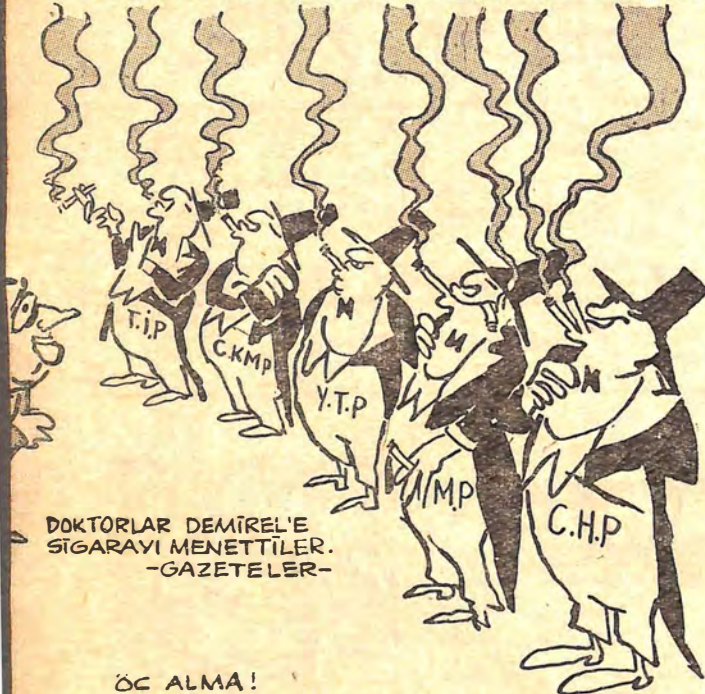
— Bıraktım...

— Kime?

"DİKENSİZ GÜL
BAHÇESİ OLMAZ"

GÜL VE DİKENLERİ !

SONRA:

—EH, ARTIK İŞİNADA BİNDİ!..

SİTKİ ULAY "MECLİS
SE BOMBAYLAĞI-
DECEĞİM," DEDİ.
-GAZETELER-

MECLİS

CAF

Meşhurlar Güldürüyor!

Kadın ve aşk üzerine

Lavanta kokuları!..

MADRİT'te bulunan Napolyon'a bir gün polis müfettişi Bousset, Madrilena adındaki güzel bir dansözden bahseder. Bousset, dansözün o kadar methe-der ki, sonunda Napolyon,

«Getirin de, görelim şu küçüğü!» der.

Ertesi gün, güzel dansöz teyzesiyle beraber Napolyon'un konağına gelir.

Misafirleri kapıda karşılayan Napolyon'un uşağı Constant, Madrilena'nın teyzesine arabada beklemesini söyledikten sonra, baştanasağı lavanta kokan güzel dansözün alır, Napolyon'un odasına götürür. Kendisi de gizlice yandaki odaya geçip, kulağı tetikte beklemeye başlar. Kapı arkasından dinleye dinleye, efendisinin sözlerini ezberlemiştir artık... Napolyon odaya girince, her defasında olduğu gibi, «Soyunun, madam!» diyecektir yine. Böyle düşünürken, birdenbire yandaki odadan bir gürültü duyulur. Constant hemen yerinden fırlar.. Yandaki odaya girince, Madrilena'yı yarıçıplak bir vaziyette hüğürlü hüğürlü ağlarken bulur. Ne olduğunu sormağa vakit kalmadan da,

«Constant!..» diye Napolyon bağırır içerden. «Çabuk bütün pencereleri aç, boğuluyorum!.. Şu kadını da al, götür buradan!»

Constant, büyük ümitlerle gelen Madrilena'yı arabada bekliyen teyzesine götürüp teslim ettikten sonra, hemen efendisinin yanına döner.

Hâlâ açık pencerenin önünde, derin derin nefes almakta olan Napolyon uşağını görünce,

«Küçüğün güzelliğine diyecek yoktu..» der. «Ama, saçından tırnağına kadar sürdüğü o lavanta kokuları yok mu.. iflâhımı kesti, bütün hislerimi öldürdü!»

Mektuplaşma!..

RİCHELIEU, operada gördüğü Valois Düşesine aşık olmuştu. Bir gün Richelieu bir fırsatını bulup, Düşese aşkını itiraf eder. Richelieu'nun ateşli sözleri karşısında Düşes kendinden geçer âdetâ. Genç aşıklar tekrar buluşmak üzere sözleşip ayrılırlar.

Ertesi gece hizmetçilerden biri, Richelieu'yu gizlice Düşes'in yatak odasına sokar. Gelgelelim Düşesi, mürebbiyesi yalnız bırakmaz bir türlü. Nihayet mektup yazma bahanesiyle mürebbiyenin elinden kurtulan Düşes, yatak odasına girer gizlice sevgilisinin kollarına atılır.

Geceyarısına doğru, Düşes'in yatak odasında hâlâ ışığın yandığını gören mürebbiye, kapının arkasından Düşese, vaktin geç olduğunu artık yatmasını söyler.

Bunun üzerine Düşes,

«Peki ya dedicğim, darılma!..» diye mırıldanır içerden. «Yarına bırakırsam gecikir.. Zaten bir-iki dakikaya kadar bitiyor mektuplaşmam!»

Her defasında...

BİR gün Düşes Gisors, aşk maceraları dillere destan olan Madam Brisart'a şöyle nasihat ediyordu:

«Yooo, bu kadarı fazla artıktı.. Bir-iki defa olsa haydi neyse.. Ama siz, mendil değiştirir gibi boyuna aşık değiştiriyorsunuz. Artık söz verin de bu sonuncu aşıkınız olsun!»

Madam Brisart dudaklarını büküp,

«Ben de öyle yapıyorum zaten..» diye cevap verir. «Her defasında, bu sonuncusu diyorum kendi kendime!»

Akbaba'nın yeni romanı:

GECEKONDU

Muzaffer İzgü, mizah edebiyatımızın kısa zamanda parlayan yıldızıdır. Onu tanıyoruz. Yusuf Ziya Ortaç, Bizim Yokuş'ta İzgü'yü anlatırken:

«Bir gecekondu'nun beş çocuğundan biri» demişti.

İşte bu çocuk, içinde doğup büyüdüğü «Gecekondu»nun romanını yazdı.

GECEKONDU

Pek yakında Akbaba'da

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fâilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FIATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

Fiati: 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

MÜJDE! MÜJDE!

«SAVAŞ ÇİL İLÂCI»

bir çok insanın dostu,yüzdeki leke, Ergenlik ve çil ona kaptırdı postu.

(İlançılık: 2833-102)

DAĞLARIN HAVASI

MANZUM ROMAN

- 4 -

İçinde bir cehennem gibi tutuştu kanı,
Kaldırıp kucağına aldı baygın Leman'ı,
Kuvvetini vererek hem kıza hem bavula,
İki ağır yüküyle Süreyya çıktı yola.
Adımlar atıyordu çevreyi yırtar gibi,
Adımlar atıyordu tipi gibi, kar gibi,
Dört yana ejder gibi ateş salan Süreyya,
Bin bir belâya karşı bir tek kalan Süreyya!
Ne yoldan yalıyordu, ne tipi, ne boradan,
Onu zorluklar için yaratmıştı Yaradan!
Bir oyuncak gibiydi iradesi elinde,
Yeis denen şey yoktu bu iman heykelinde.
Fakat yine gittikçe eriyor, soluyordu,
Kar, önünde, aşılmaz bir kale oluyordu.
Yükselince uzaktan keskin bir köpek sesi,
Yorgun delikanlının geldi bütün neşesi.
Keskin bir köpek sesi köyden müjde geltirdi,
Arası çok geçmeden Süreyya köye girdi.
Verdi son kuvvetini, yolları sarstı son hız,
Kapıyı çaldı.. Birden gözlerini açtı kız,
Süreyya'nın omzunda doğruldu yavaş yavaş,
— Ayağımı bas artık, geldik köye arkadaş!

Farkı yoktu bu evin canavar saklı inden,
Bir ayak sesi geldi evin derinliğinden..
— Kim o?..

— Ben geldim ana!..

— Sen misin gelen yavrum?

— Kapıyı aç, yanımda biri var,

— Geliyorum...

— 3 —

— Süreyya'nın anası —

Leman misafir oldu bu ufak köy evinde,
Tutuşmuş odunların ısındı alevinde.
Ana, oğul, Leman'ın gözlerini sildiler,
Kızcağının başında pervane kesildiler,
İhlamur kaynatarak verdiler fincan fincan,
Geldi güzel tazenin benzine bir parça kan.
Oturdu rahat rahat bir köşe minderine,
Sanki ayaz geçmişti bütün iliklerine;
Şimdi bir çivi gibi söküldü her yanından,
Uyutan bir sıcaklık geçti hemen kanından,
Bu sıcak, temiz oda cennet geldi Leman'a,
Sonra bir delikanlı, bir de ak saçlı ana..
Dışardaki tipiği hatırladıkça güldü,
Gözleri bir rüyanın enginine süzüldü.
Uyudu zavallı kız, uyudu minderinde..
Ertesi gün kendini buldu eski yerinde,
Ses seda yok ortada, kimse uyanmamıştı
Perdeler açılmamış, ocak ta yanmamıştı.
Ne kadar benziyordu bu günü sinemaya,
Dünkü hatıraları başladı toplamaya:
Yollarda geçirdiği tehlikeleri saydı,
Ya bir çığ yuvarlansa, ya kurda rastlasaydı?
Birdenbire içinden geçti acı bir sızı,
Kaç gün alıkoyacak karlar kimbilir kıızı?
Daha kaç gün geçecek bu ufak kulübede,
Leman gömüktü sandı kendini bir türbede.
Yandı içi buradan kurtulmak hevesiyle,
Tekrar salonlarına koşmak düşüncesiyle...

— 4 —

— Bir öğle yemeği —

Süreyya annesiyle girdi küçük kapıdan:

— Nasılsın, iyi misin?

— Çok şükür dedi Leman.
(Devamı var)

angels nasıl dindar oldu?

— «Angels kampındakilerin nâsıl dindar olduklarını hiç duymadın mı, yabancı? Ben bu hikâyeyi herkesin bildiğini sanıyordum. Sana anlatayım mı? Tabii, tabii. Birer içki daha içelim. Ben de olanları nakledeyim...»

«Hâdisе, Angels kampı iyice gelişmeden evvel oldu. Ama o zaman da bir hayli zengin ve tehlikeli insanların bulunduğu bir yerdі. Benim gibi birçok kimse, yemek yer gibi dögüşürdü. İki evden biri muhakkak dans salonu, meyhane veya kumarhaneydi. Güzel Pete'le ortağı 'Beş-As'cı Bob, eyaletin en kötü adamları addediliyorlardı. 'Altın Batı' otelinin sahibi ihtiyar Bill Jones, küfürleri yüzünden bütün Amerikada meşhur olmuştu. Aramıza bir rahibin karışacağı hiç aklıma gelmezdi. Fakat bir gün ben Pete'le kumar oynarken, 'Beş-As'cı koşarak yanımıza geldi.»

— «Çocuklar! Sormayın! İhtiyar Jones'in oteline bir rahip indi. Yanında bir adamı da var! Rahip efendi, kamptakileri dine dâvet edecekmiş.»

Pete homurdandı, 'Hele hele! Şu eli bitireyim, gidip onunla konuşurum!'

Böylece hepimiz, Jones'un oteline gittik. Hakikaten barda, siyah çüppeli, beyaz yakalı bir rahip, ihtiyar Bill'le konuşuyordu. İri yarı, geniş omuzlu, siyah sakallı bir adamdı. Parlak gri gözleri insanın ciğerini delip geçiyordu âdeta. Yanında, yirmi yaşlarında, kıvrıkcık sarı saçlı, pembe suratlı, mavi gözlü, masum bakışlı bir genç vardı. Hepimiz de içeri girdik. Pete, bara yaklaşarak, 'Herkesе bir içki!' diye bağırdı. Bir de baktık ki rahiple delikanlı yanımıza sokulmamışlar mı? Onlar da birer bardak kırmızı şarap istedikler ve içkileri hemen yuvarladılar.

Sonra rahip, 'Dostlarım,' dedi. 'Ben bir rahibim ama, bir insanın ayyaş olmamak şartıyla içki içmesini hoş karşılarım. Şimdi sizinle kadeh tokuşturdum. Zira içki içmekten utanmam. Utanmazdan yapacağımı, gözlerinizin önünde de yaparım.'

Pete atıldı, 'Aferin, rahip efendi. Uzat elini!' Pete, rahiple el sıkıştıktan sonra, bizleri, 'Beş-As'cı'yı, Şanslı Barnes'i, Pis Smith'i, beni ve diğerlerini yanına çağırdı.

Rahip, bizim de elimizi sıktıktan sonra o gece Hilekâr Sal'ın dans salonunda bir toplantı tertip edeceğini, zira kampta oradan daha geniş bir yer olmadığını hepimizi beklediğini söyledi.

Biz de 'Geliriz,' dedik.

Dışarı çıkınca Pete, 'Çocuklar' diye mırıldandı. 'Bana inanın. Bu şeytan herif bütün kamptakileri bü-yüleyecek.'

Hakikaten de öyle oldu. Hepimiz de o gece Hilekâr Sal'e gittik. Rahiple, delikanlı kemancıların oturduğu yüksek yere çıkmışlardı.

14

Kamptaki bütün altın arayıcılar oradaydı.

Evvelâ rahip konuştu. 'Dostlarım, size önce altın tozunuzdan istemediğimi söyleyeceğim. Bana ve genç yardımcıma yetecek kadar param var. Hayatınızı kazanmak için seçtiğiniz yolun aleyhinde de bulunacak değilim. Ben sarhoşluktan bahsedeceğim. Kumarbazlarla da ayrı konuşacağım... Hepinizin de annelerinizi, karılarınızı veya sevgililerinizi hatırlamanızı, onlara lâyük olacak bir şekilde tertemiz bir hayat sürmenizi istiyorum... Şimdi hep beraber bir şarkı söyleyelim.'

Delikanlı, armonika çalarak, 'Evet, nehrin kıyısında toplanacağız,' adlı bir parçayı söylemeğe başladı. İşte o zaman hepimizin de aklına çocukluğumuz, anılarımız geldi. E, görecektin, ahbap! İçimizde ağlamayan kalmadı. Çocuğun sesi de çok dokunaklıydı doğrusu.

Pete, 'Bu delikanlı tenor,' diye başını salladı.

'Beş-As'cı, 'Yok, yok,' diye atıldı 'Bence katolik o... Seninle bu hususta iddiaya bile girebilirim?'

Pete, 'Sen budalaların birisin,' dedi. 'Benim ne demek istediğimi anlamadın bile.'

Aradan bir hafta geçti. Bir gün Pete bana geldi. «Buraya bak Ra-

ters. Bu kamp, eğlence yeri değil. Bu rahip için bir kiise inşa etmeliyiz. Çok iyi bir insan o. Kendisi için de bir şey istemiyor. Dua ediyor, öğüt veriyor, senin ve ihtiyar Bill Jones gibilerin viski kokan ruhlarını cehennemden kurtarmaya çalışıyor. Halbuki ruhlarımızın sizi öbür dünyaya gönderecek barut kadar bile kıymeti yok. Üstelik sizler adamın Sal'ın o pis salonunda dua etmesine aldırıyor, bu hususta hiçbir şey yapmıyorsunuz... Ben herkesten altın tozu toplayacağım. Böylece bu kampa yakışacak bir yer yapacağız...» Hakikaten de öyle oldu. Altın arayıcılar, kütüklerden büyükçe bir yer yaptılar. Sıralarına kadar her şeyi tamamdı buranın.

Muhterem Peder neredeyse sevincinden ölecekti. Ondan sonra, kamptakiler onun için bir ev de inşa ettiler. Rahiple yardımcısını oraya taşıdılar. Pete, 'Kızların kamptan gitmeleri iyi olur,' diye fetva verdi. 'Muhterem Peder her sokağa çıkışında o aşifteler adama takılıyorlar...' Bu hakikaten doğrudu. Kızların söylemedikleri kalmıyordu. Pete'nin dediği oldu. Ve kızlar kamptan ayrıldılar. Ama bu bizimkine kâfi gelmedi. Günün birinde, 'Kilisenin iyi organize edilmesi

şart,' dedi. 'Şemmas heyeti, kilise mütevellileri filân lâzım.'

Sonunda ihtiyar Bill Jones, Alabam ve ben, Şemmas heyetine seçildik. Pete'le 'Beş-As'cı da kilise mütevellisi oldu.

Bir aya kalmadan kamptakilerin hepsi de ahrette ne yapacaklarını düşünerek, endişelenmeğe başlamışlardı. İhtiyar Bill Jones bir gece toplantıya, sırtında siyah bir elbiseyle geldi. Üstelik ellerini ve yüzünü de yıkamıştı. Sıraya çökerek 'Benim için dua edin,' diye inledi. Rahip, onun yanına diz çökerek, ellerini omuzuna attı. Ahbap, bir duy-saydın! Ne dua etti ne dua! O zamana kadar öyle şiddetlisini duymamıştım. Rahip, sözlerini bitirmeden Şanslı Barnes, Alabam ve ben de sıraya koştuk. Pete de çamaşırlarını yıkayan Çinli Ah-Foo'yu ite ite getirdi. Onun da kampa yakışacak bir şekilde dindar olmasını istiyordu.

O sırada ihtiyar Bill Jones, iyice costu. Yerlerde yuvarlanıyor, 'Beni şeytandan kurtarın!' diye haykırıyordu. Pete, onu susturmak için, başından aşağıya bir kova su geçir-mek zorunda kaldı.

Ertesi pazar, derede vaftiz merasimi yapıldı. Kırk kişi, suya dalıp çıktı. Pete, 'Ah-Foo'nun, bir hafta kadar dereye girip vaftiz edilmesi doğru olur,' dedi. 'Zira o inatçı din-sizlerden!'

Rahip, 'Bir defa kâfi,' diye cevap verdiyse de, herhalde uğur getirsin diye Çinliyi tekrar suya daldırıp çıkardı. Ah-Foo'yu dereden çıktığı zaman görecektiniz. Çekik gözleri ateş saçıyordu.

Diğer Çinli çamaşırcılara da kiliseye gelmeleri söylendi ama onlar alırmadılar bile. Onun üzerine, Pete, 'Beş-As'cı, İhtiyar Bill, Alabam ve ben onları dereye götürerek, iyice vaftiz ettik.

Dostum, birkaç ay, işler yolunda gitti. Noel yaklaşıyordu artık. Çocuklar, gayet dürüstlükle hareket ediyor, sıhhatlerine yarayacak kadar içki içiyorlardı. Haftalardan beri kimse kimseyi vurmamıştı. Pete, 'Etraf o kadar sakin ki' diye içini çekiyordu. 'Ah-Foo kanatlanırsa hiç şaşmam. Eğer bacaklarında da uzun tüyler çıkarsa, Çinli tipki paçalı tavuğa döner.'

Kimse tabanca taşımıyor, küfür eden hemen arkasından özür diliyordu. Rahip, bütün altın arayıcılarla dost olmuştu. Mektuplarımızı yazıyor, iş hakkında fikir veriyor ve dertlerimizi dinliyordu. Kamptakilerin ekserisi, saklaması için altın tozu çuvallarını ona teslim ediyorlardı. Rahip, herkesin altın külçelerini nereye sakladıklarını da biliyordu.

Noel'den birkaç gün evvel, Pete, Şemmas heyetiyle, kilise mütevellilerini evine toplantıya çağırdı. Zangoç Ah-Foo, içkileri getirdikten sonra, Pete konuşmağa başladı.

— «Reis olmam sıfatıyla, Muhterem Pedere bir Noel hediyesi vermemizi teklif ediyorum. Onun bizden bir kuruş almadığını biliyorsunuz. Tabii kendisine yetimlere filân göndermesi için birkaç bin dolar verildi. Fakat muhterem peder, bunun içinden kendine bir dolar bile ayırmadı. Onun için kendisine Noel'de hediye verelim. Ama bu öyle küçük bir şey de olmasın. Bu fikrimi kabul edenler, söylesinler. Etmeyenler, seslerini çıkarmasınlar. Tamam! Teklif kabul edildi. 'Beş-

1966 YILINDA

35

milyon

TAHMİNİ AKBANK

ÇEŞİTLİ ZENGİN PARA İKRÂMİYELERİ

TAM KONFORLU APARTMAN DAİRELERİ

AKBANK

(İlâncılık: 3434—101)

As'ıyla ben paraları toplayacağız. Herkes en aşağı elli dolarlık altın tozu veya külçesi vermeli.»

Bu Noel'den iki gün önce oluyordu. Bayram sabahına kadar, Pete'le 'Beş-As'cı, rahip efendiye verilmek üzere beş bin dolarlık altın tozu ve külçesi toplamışlardı. Pete, Ah-Foo'nun bir aylık çamaşır parasına da el koydu. Çinli buna çok kızdı ama aldırın kim?

Hava o gün pek güzeldi. Saat onbire doğru kamptakilerin hepsi de kilisede toplanmışlardı. Salon iyice süslenmiş, bütün altın arayıcılar en yeni elbiselerini giymişlerdi. Saat tam onbirde kapıda herkesin elini sıkarak rahiple yardımcısı yerlerini aldılar. Pete, 'Beş-As'cı, Bill Jones, Alabam ve ben en öndeki sırada oturuyorduk. Pete'le, 'Beş-As'cı pırlanta kol düğmeleri ve kravat iğneleri takmışlardı. Onlara baktıkça gözlerim kamaşıyordu. Neyse... Her zamanki gibi toplantı rahibin duasıyla başladı. Ondan sonra sıra şarkıya geldi. Çocukun o günkü kadar güzel şarkı söylediğini hiç duymamıştım.

Nihayet, Muhterem Peder, vaaza başladı. Doğrusu mühim şeyler anlattı. Fakat nedense onun da gevezeliği tutmuştu. Konuştu da konuştu. Pete'nin endişeyle kıpırdanmağa başladığını farkettim. Sonra birdenbire kapının hızla açıldığını duyduk. Hepimiz de döndük tabii. Kapıda iri yarı, kara sakallı bir herif, sessiz sedasız duruyordu. Elindeki çifttey bize doğru çevirmişti.

Biri, sert bir sesle, 'Bu tarafa bakın, budalalar!' diye bağırdı. Döndük. Bir de ne görelim? Rahip efendi de elindeki çifttey bize doğru çevirmemiş mi? Muhterem Peder, 'Sesiniz çıkmasın,' dedi. 'Maksadımı anlıyorsunuz ya? Salonda bu gördüğünüz iki tüfekten başka silah yok. Eğer içinizden biri gürültü çıkarmağa kalkarsa, derisini öyle delik deşik ederim ki, kemikleri dışarı fırlar. Şimdi yardımcım sizden para ve hediye toplayacak. Sizden ilk defa böyle bir şey istiyoruz. Onun için cömert davranacağınızı umarım.'

Delikanlı, elinde çuvala herkesi teker teker doladı. Her şeyimizi aldı. Hattâ parmaklarımızdaki yüzükleri bile. Rahip bize nişan almıştı. Bunu bildiğimiz için itiraza hiç kalkmadık. Elmizdeki avucumuzdaki kuzu kuzu verdik.

Delikanlı, işini bitirdikten sonra çuvala dışarı çıktı. Onu bir daha görmedik.

Sonra Muhterem Peder, 'Dostlarım,' diye söze başladı. 'Artık sizin-

— Bu tam vücudunuza göre...

— Hayır, çıkarması güç... Erkekler sabırsız oluyorlar!..

Şundan, Bundan

Bir Amerikalı milyoner, doğup büyüdüğü şehirde bir üniversitenin kurulması için beş milyon dolar bağışta bulunmuştu. Şehrin gazetesi bu haberi verirken onbeş milyon diye yazmıştı. Bunu gören milyoner hemen gazetesinin sahibine telefon etti: «— Verdiğiniz haberi doğrulamak için on milyon dolar daha teberrü edeceğim, yalnız kuzum bir daha böyle bir hatâ yapmayın!»

Borç parayı, kötümserlerden isteyiniz hiç olmazsa onlar bu paranın bir daha geri gelmeyeceğine emindirler. —Oscar Wilde—

Kalbinin anahtarını birine veren bir kadın için sonradan kildi değiştirmek güç değildir! —Bernard Shaw—

Bir romandan: «... Masaya oturdu, garsona iki yumurta söyledi ve not defterini çıkarıp bir şeyler yumurtlamaya başladı.»

Orson Welles, bir gün rejisör René Clair'e takılır: — Siz gerçekten Fransızların en iyi rejisörüsünüz. René Clair gülümser: — Demek yaptıklarımı çok beğeniyorsunuz? Welles, başını sallar: — Hayır, ötekilerin yaptıklarından nefret ediyorum da..

le vedalaşmamın zamanı geldi. Zira bu akşam başka bir toplantıya iştirak etmem lâzım. Yalnız şu kadarını söyleyeyim. Şimdiye kadar dolandırdığım enayilerin en aptalı sizlersiniz. Bu güzel Noel gününde siz burada toplandığınız sırada, birkaç arkadaşım kulübelerinize gidip, altın külçelerinizi gömdüğünüz yerlerden çıkarmak cüretinde bulundular. Atlarınızın hepsini salıverdiler. Silahlarınız ise şu anda derenin dibinde yatıyor. Ben dışarı çıkarken, kapıdaki arkadaşım nöbet bekliyeci. Sonra da pencereden içeri bakarak, sizi birkaç dakika daha sessiz sedasız oturmağa teşvik edeceğiz. Zira yolculuğumuza gürültüsüz patırsız çıkmak istiyoruz...

Ne yapabildik? Rahip, kahkahalar atarak dışarı çıktı. Arkadaşlarıyla kapıyı ve salonun iki penceresini sıkıca çiviledi. İşlerini çabucak bitirdiler. Birkaç dakika sonra dışardan akseden nal seslerinden Muhterem Pederle arkadaşlarının yola çıkmış olduklarını anladık.

Ondan sonra olanları anlatmam pek doğru olmayacak, yabancı. Zira çocukların savurdıkları küfürleri burada tekrarlamam imkânsız. Fakat rahibin dediği gibi, kiliseden çıktığımız zaman bütün hayvanların kaçmış olduğunu gördük. Koca kampta sopa ve bıçaktan başka silah da kalmamıştı. Hoş, onların cezalarını ellerimizle bile verirdik ama adamları yaya olarak takip etmemiz kabil değildi.

Ellerine ne kadar mı geçti? Pek bilmiyorum ama elli bin dolardan fazlaydı sanırım. Kamptakilerin hepsi beş parasız kalmıştı. Ah-Foo haric. Çünkü içimizde yalnız o akıllılık etmiş, o Allahın cezası rahibe altınlarını nereye sakladığını söylememişti. Pete'le 'Beş-As'cı bu hâdiseye öyle kızdılar, öyle kızdılar ki, kumarhanelerini kapayıp, Ah-Foo'dan ödünç para aldılar. Muhterem Peder'i bulmak için şehre indiler. Ama yer yarılmış, rahip içine girmişti sanki. Adamın izine bile rastlayamadılar.

Çeviren :
Gönül Suveren

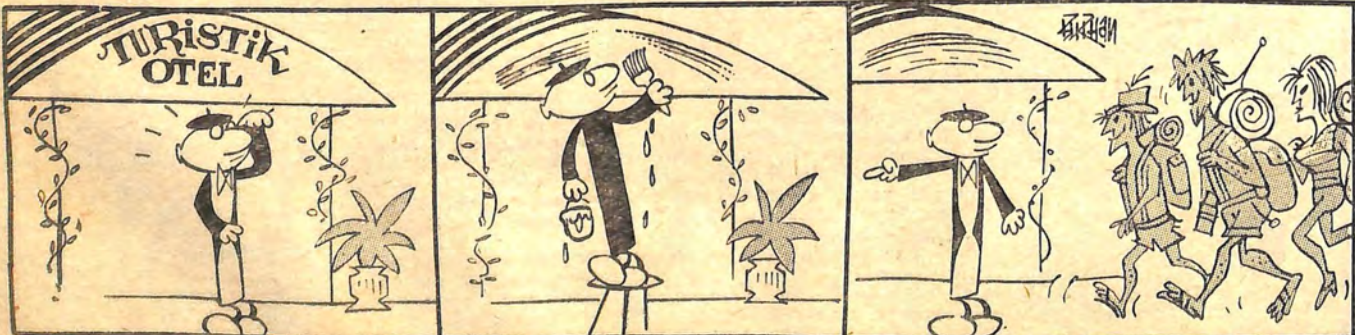
✖
Beş

Dâvetli kadının biri kocasının yüzünü beş dakika gözünü kırpmadan seyrettikten sonra:

— Hayret! dedi beş bardak şarap seni ne kadar çok değiştirmiş!
— Ne dedin? diye kızdı kocası, birinci bardak şarabım henüz elimde...
— Tamam canım, ben de aksini söylemedim. Beş bardak deviren benim!...

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

Milletler Gülüyor

— Oohh, epiyce incelmişim!

Hizmetçi

Genç bir köylü çiftliklerden birine müracaat eder, çalışmak istediğini söyler. Kâliya, biraz düşünür sonra:

— Size devamlı bir iş veremeyeceğim, der, eğer hizmetçiye odun keserken yardım ederseniz karnınızı doyurur ayrıca da 100 frank cep harçlığı veririm. Tamam mı?

— Hayır demiyecğim! Ama evet demeden önce bir şeyi görmek istiyorum!...

— Odunları mı?..
— Hayır hizmetçiyi!...

Allerji

Çaylarını yudumlayan hanımlar hararetle allerji hakkında fikirlerini açıklıyorlardı, en genç olanı:

— Benim, dedi, vizona muazzam allerjim var!..

Bir başkası bu konuda hemen fikrini açıkladı:

— Bir kadın için mevcut derterin en fenası!

— Evet! diye tasdik etti genç kadın, vizona karşı çok hassasım, birinin sırtında görür görmez, hasta oluyorum!

— Ulan, hangi namussuz sana sigara verdi?..

Dalgınlık

Marcel, bir yaya tarafından şiddetle itilip kenara çekilmek zorunda kaldığı zaman Champs Elysées'de yürüyordu. Tam küfretmek için ağzını açmıştı ki, arkadaşı Henri'yi tanıyıverdi.

— İnsan arkadaşını böyle kabaca iter mi? Diye sitem etti.

Henri ümitsiz bir şekilde ellerini kaldırdı:

— Affet beni dostum, seni tanımadım. Şu anda tahmin edemeyeceğin kadar dalgınlım!

— Üzülme, halinden anladım!

Henri, Marcel'i kolundan tuttu, yakındaki bir kahveye girdiler. İki konyak ısmarladılar:

— Dediğim gibi diye devam etti Henri, çok dalgınlım bu sıralarda... Ama bunu ciddiye almalıyım. Bak, azizim bugün öğlende eve girdiğimde dalgınlıktan ne yaptım biliyor musun?

— Hayır!

— O kadar meşguldü ki kafam, kapıyı öpüp, karıma bir güzel tekme attım!..

— Anlaşıldı.. Kömürden vazgeçip elektrik sobası almak lazım!

Babası gibi..

Hamile bir Fransız köylü kadın, doktora muayeneye gider.

— Sekiz aylık der, doktor.

Doktor bey, der kadın, bu çocuk konuşmağa başlayınca acaba onu anlayabilecek miyim?

— Niçin, anlamamanız için bir sebep göremiyorum!

— Olabilir, çünkü babasının söylediklerini hiçbir zaman anlamamıştım!

— Babasının mı?

— Tabii ya, harpte evimde sakladığım bir İngiliz eriydi...

Nerelisiniz?

Anatole, şehrin dışında bir ev satın almak istiyordu. Bir tanesini de gözüne kestirmişti hani!

Ama son kararını vermeden önce etraftan oraların havası, suyu hakkında fikir edinmek istedi.

Yolda rastladığı adamı çevirdi; fikrini ona açtı:

— Daha iyisi can sağlığı! dedi öteki, Bana bakın! Buraya geldiğimde başımda iki tel saç vardı, yatağımdan kaldırırlarken beni kucaklarına alıyorlardı...

Eh bir de şimdiki halime bakarsanız!..

— Hakikaten mükemmel! diye tasdik etti Anatole.

— Ne kadar zamandır burada sınız?

— Burada doğdum!!!

Yumurtadan ilhamlar!

— Aman yardım edin, eteğim takılmasın!

Kar

Ünlü Fransız aktörü Lucien Guter, her zaman yemek yediği lokantaya girerken şişman bir adamla karşılaşır. Adam kol-tuğundaki dosyayı göstererek:

— Üç gündür sizi arıyorum mösyö der, bir piyes yazdığımı müjdelemek istiyorum. 4 perdelik bir şaheser!

— Bana hakikati söyleyin! Piyesinizde kar yağıyor mu?

— Şey yani...

— Ben kar istiyorum! Hem de esaslı kar anlıyor musunuz?

Bir perde boyu lâpa lâpa yağan kar...

— Belki bir şeyler yapabilirim...

— Ben sizden ilerisi için sormuyorum, şu anda piyesin ruhu olan kar var mı yok mu?

— Yok Mösyö!

— Çok yazık! Piyesinizin bir şaheser olması için az bir şey kalmışmış. Neyse bir dahaki sefere!..

Kazazede!

Bir transatlantik, açık denizde, sal üzerinde tek başına dalgalarla mücadele eden bir deri bir kemik, kazazedenin yanına yaklaşır, kaptan filikaya atlar, iyice yakına gelince:

— Kazazede misiniz? diye sorar.

İngiliz gayet soğuk:

— Evet, niçin sordunuz?

Aşk ve evlilik

Baba havalı kızını azarlıyordu:

— Arlette, bir dahaki sefere akılda bulunsun, iyi bir genç sana evlenme teklif ederse hemen bana yolla, onunla konuşayım!

— Ben de öyle dedim babacığım, ama o seninle çok defalar konuştuğunu, buna rağmen beni çok sevdiğini söyledi...

CEYMİS BONT

003½

Çizen
BÜLENT SEREN

10

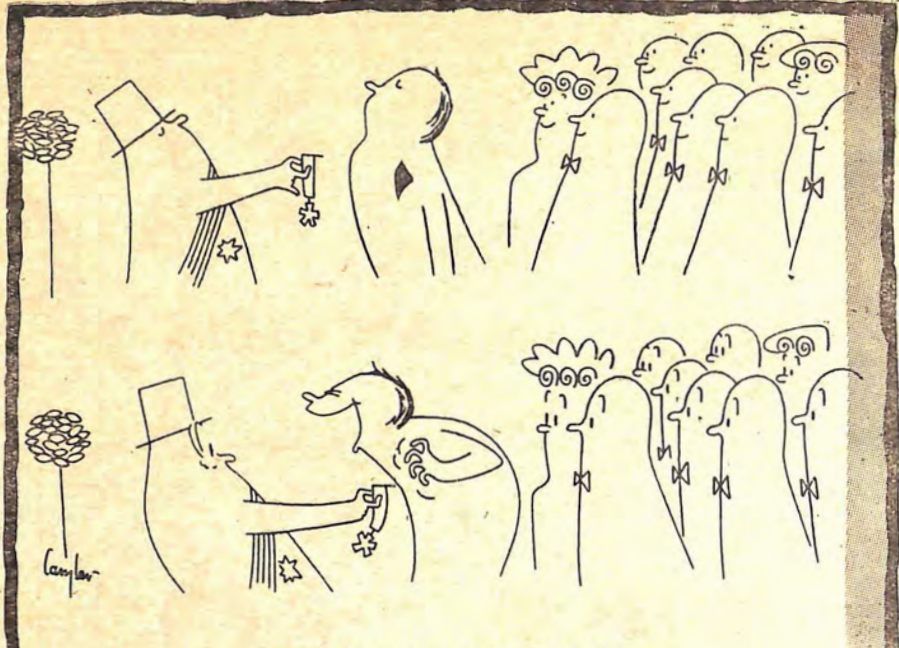

dünya

Karikatürleri

YAZISIZ

NİŞAN TAKMA TÖRENİ

YAZISIZ

BENCE SU OTURUŞUNDAN DOLAYI
DA AYRICA CEZA VERMELİ...

-ALLAHIM, YATAĞIMIN ALTINDA BİR ERKEK!
-ALLAHIM, YATAĞIN ÜSTÜNDE BİR KADIN!

-YATAKTA YİYİP İÇMEYE BAYILIRIM!

tasarruf herkes içindir

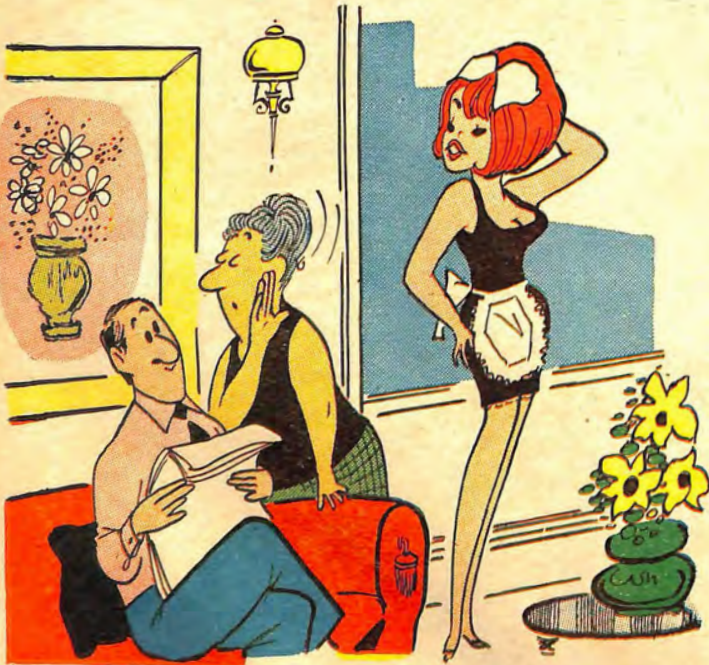
**HER YERDE
HER ZAMAN**

T.C. ZİRAAT BANKASI

Akhaha

-EYVAH, ÇORABIMI KAÇTI...
-DUR, YAKALAYIM!

-AMAN DİKKAT ET, HİZMETÇİ KIZ BU
GÜN ZAM İSTEYECEK GALİBA!..

-NASIL, KISA ETEĞİMİ BEĞENDİN Mİ?
-GÖRMEDİM... HANİ NERDE?..

-BAK ASLANIM, SENİN SAÇLARINI
DA SON MODA TARADIM!